
Akbaba
— Ucuzlamasın diye kabzımal sebzeyi denize döküyor. —
DENİZ MAHSULÜ !

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

Bomboş tenha yollarda sağdan gitmeye lüzum var mı?

Evet. Her yerde, her zaman, EVET! Yolun solundan gitmek, hem sizin, hem karşıdan veya arkadan gelenler için tehlikelidir. Canınızı, malınızı, eşinizi, çocuklarınızı, ananızı, babanızı, düşünüyorsanız. Bilen Şöför gibi yapınız: SAĞDAN GİDİNİZ! Herkes sağdan giderse yollar daha emin olur!

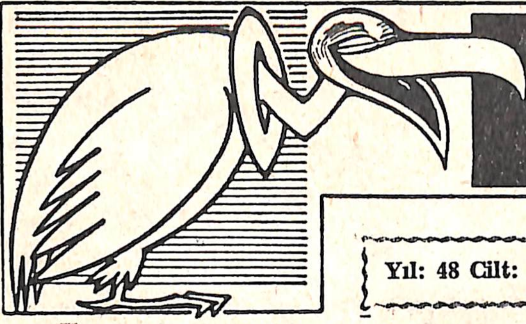
Niçin Bilen Şöför Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel dış kat vardır: Ömür zırhı ve ısı kesici duvar. Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir naylon gövde etrafında toplanmıştır. Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans: 2540 — 122)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 34 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

YAZ TATİLİNE NASIL GİRDİLER?..

SİZ bu satırları okuduğunuz zaman Parlâmento tatile girmiş bulunacak ve yaz sıcaklarında bol bol politika yapan mebus beyler, başkentin kulislerinden kurtulup püfür püfür plâjlara koşacaklar...

Hem de nasıl?

Pantalonun arka cebindeki cüzdan biraz daha şişmiş olarak.

Şaka değil, ayda 3.500 lira olan milletvekili aylığı bir sıçrayışta 10.000 liranın üstüne çıkıverdi. Mebus beyler yıllıklarının önemli bir kısmını peşin almak şansına da sahipler... Gıcır gıcır yüzlükler, beşyüzlükler, binlikler, cüzdana istif edildikten sonra gel keyfim gel... Ağustosun sıcak akşamında buzlu rakı kadehinin camını saran buğu gibi bir zevk insanın ruhunu nasıl sarmaz.

Ne var ki mebus beyler:

— İlâhi Akbaba! Bizim zevkimizi ne gagalar durursun! Şu işlerin içyüzünü bilmezliğe gelirsin.. diye konuşsalar da yeridir.

Zira mebusluk pek ucuz bir meslek değildir.

Masrafı vardır bu işin...

Bir kere mebus olup Ankara'ya vardığında, seçim bölgesinden sık sık gelen misafirleri ağırlamak zorundasın. Yatıracaksın, yedireceksin, içireceksin... Men dakka dukka dünyası bu. Vatandaş oy vermiş, senin kazanmana destek olmuş, hakkını ödemek gerekmez mi? Elbette gerekir. Seçim bölgesinden başkente varan her hemşehriyi şöyle güzel bir lokantada ağırlamak, garsona mütehakkim bir edâ ile:

— Gel oğlum.. diye seslendikten sonra:

— Bak, beyler ne istiyorlar? diye tezgâhı kurmak, sandıksal açıdan lüzumludur. Öyle ya!.. Yıllar çabuk geçer, ve gelecek seçimde sen yine yollara düşersin «oy» için... Hemşehrileri iyice ağırlamalı ki, şansını yitirmeyesin...

Bütün bunlar bedava olmaz ya!

Parayla olur.

Gerçi Meclis lokantasında tarife pek ucuz ve başkente uğrayan seçmenleri Meclis lokantasında ağırlamak da mümkün... Ancak Meclis lokantasının pek ucuz olduğu seçim bölgelerinde duyulmuş... Şimdi Anadolu'dan Ankara'ya gelen seçmenleri Meclis lokantasında ağırlayan mebus beyler kınanıyormuş:

— Ayıp yahu!

— Şunca hakkımız var, bizi doğru-dürüst bir restorana götürmedi.

Eğer seçmen hatırlı ise, geceleyin içkili-çalgılı gazinoya bile dâvet icabeder. O zaman dayanacaksın hesaba... Demokratik hayatımızda seçmenlerin Ankara'ya sık sık uğraması âdet olduğundan kolay değil bunca masrafa dayanmak...

Öyleyse mebus beylerin maaşları artırmasını hoş görmeli...

Hoş görmeli ama, bir Senatör hanım, hoş görmemiş bu işi... Senatör hanım Anayasa'nın 82'nci maddesine takılmış...

Bakınız 82'nci madde ne diyor:

«Türkiye Büyük Millet Meclisi üyelerinin aylık ve ödeneklerine her ne suretle olursa olsun yapılacak zam ve ilâveler, ancak bu zam ve ilâveleri takibeden milletvekilleri genel seçiminden sonra uygulanır.»

Türkçesi açıktır bu maddenin! Mebus beyler kendi kendilerine toplanıp maaşlarını artırmasınlar diye bir tedbir alınmış... Senatör hanım da 82'nci maddeyi okuyunca bir önerge verip Anayasa'ya uyulmasını istemiş..

Vay sen misin bunu isteyen!

Mebus beyler önce:

«— Ne yapıyorsun yahu?» diye engellemek istemişler Senatör hanımı...

Ama Senatör hanım diretmiş.

Bunun üzerine mebus beylerin oy çoğunluğuyla reddedilmiş önerge...

Böylece 10.000 papellik artırım onaylanmış ve yaz tatiline girilmiş.

Bir bakıma, mebus beyler seçmenlere verdikleri ziyafetlerin, ya da önseçim yatırımlarının masrafını böylece çıkarmış oluyorlar, yaz tatiline yılda 120.000 lirayı aşkın maaş teminatıyla giriyorlar ve rahat bir nefes alıyorlar...

Ama ya Anayasa?

Haydi canım!.. Pahalılık gemi azıya almış, fiyatlar artmış, vergiler bindirmiş, zamlar gırla... Mebus beylerin oturacağı bir dairenin kirası ikibin lira... Lüks bir lokantada bir akşam yemeği 500 lira... Böyle zamanda 10.000 lira bile az gelir mebus beylere...

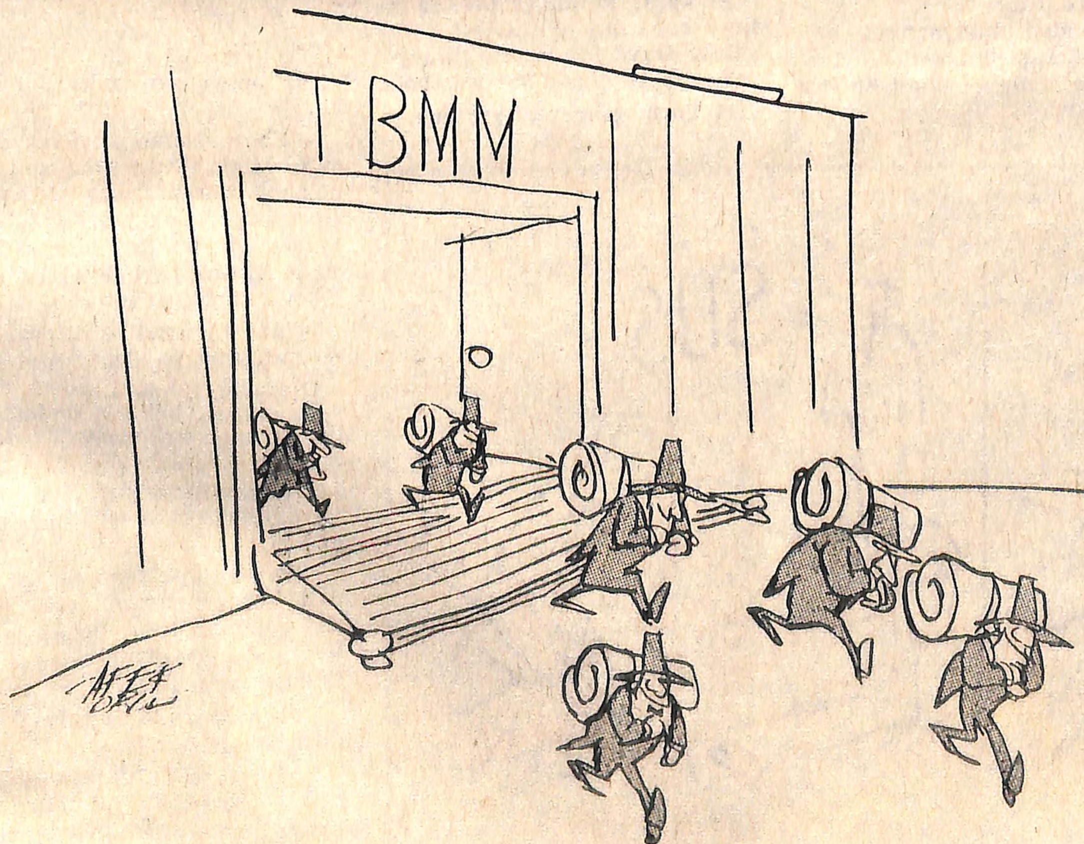
Ve mebus beyler yaz tatiline girdiler.

Onlar erdiler muratlarına..

Biz çıkalım kerevetine...

AKBABA

— Meclis tatile girdi. —

Yazısız

Ah... bir mebus olabilsem

Pek tahsili yoktu ama,
Hali vakti yerindeydi,
Harcanmasını da bilirdi hani,
Eşe, dosta, arkadaşa,
Önce köy odalarında başladı konuşmaya,
Sözü sohbeti dinlenir oldu,
«— Ah, bir mebus olsam...» diyordu;
Neler olmaz ki;
«Yol yaptırmak,
Su akıtmak,
Fabrika kurmak,
Bunlar da iş midir...»
«Dilediğimi yaparım, çekinmeden hiç kimseden,»
İstikbal vâdediyor,
Gerçekten güzel konuşuyordu,
Yapacağım,
Edeceğim derken,
Bir gün kendini Mecliste buldu.

Artık fırsat elindeydi,
Yalnız işe, nereden, nasıl başlayacaktı?
Düşündü, taşındı,
Ve de biraz kaşındı
«Tüm eski şeylere paydos» diye,
İlk iş;
Köydeki zavallı karısından boşandı...

Fikret YILMAZ

NAMUS GİTTİ ELDEN

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM ilçede o zamanlar millet futbol mulbol bilmezdi. Canımız sıkıldığı zamanlar, gidecek yer çoktu. Gazozhaneye gider, gazozun yapılışını seyrederdik, testicinin yanına gider, testiye kulp takışını seyrederdik, bileyci Musa'nın yanına gider, bıçak bileyişini seyrederdik. Buralardan bıkmışsak, berber Osman'ın dükkânına gider, bol bol ense kulak seyrederdik... Ara sıra da, bakkal Kâzım efendinin tozlu vitrinindeki su bardaklarını seyrederdik...

Ama, kasabaya o kaymakam gelince işler değişti.

— Yahu siz ne uyuşuk insanlarsınız, nasıl vakit geçiriyorsunuz burada böyle? dedi.

— Vallaha gaymakam bey, dedik, kendimize yeni bi eylence daha bulduk, gedip onu seyrediyoruz. Bakkal Kâzım efendi İstanbul'dan bi tulumba getirmiş, fıçıdan yağ çekiyor, seyretmesi öyle bi hoş oluyor ki...

— Olmaz olmaz, dedi, ben sizi bu uyuşukluktan kurtaracağım.

Bir cumartesi öğleden sonraydı, baktık gördük ki bizim kaymakam bey, don gömlek Dutlu'ların bahçesinde koşturup duruyor.

— Eh, dedik, Allah razı gele gaymakam beyden, bundan kelli gedip de desdi gulpu, ense traşı seyretme yok, gaymakam beyimiz goşacak, biz seyredeceğiz.

Tüm millet toplandık bahçenin orasına burasına. Kaymakam, yeşil donu, kırmızı işliğiyle, sanki nişadırlanmış gibi koşuyor ha koşuyor. Bazen sıçrıyor, bazen arı sokmuş gibi tombalak atıyor, ardından zınk diye duruyor.

Bizim Bedoş Ferhat:

— Ula ağalar, vallaha var bizim gaymakamın bi derdi ya, ne ola ki? deyince, Çopur:

— Heye vallaha, dedi. Böyle deli deli goşduğuna göre olmalı bi derdi. Ya garnı gaz yapıyordur, ya da gabızlı basurdur. Ondan böyle yapıyordur.

Bir ara kaymakam bey çayın yanından hızla üzerimize doğru koşmaya başlayınca, Bedoş Ferhat, kendini yana atıp:

— Ula vallah çekilin, gaymakam bey bu hıznan dünyada fren dutturamaz, depeler geçer bizi, dedi.

Millet, sağa sola kaçıştık. Ama kaymakam bey, yanımıza gelince esaslı bir fren oturtup, sırıttı. Adam büyük olduğu için, biz de sırıttık. Başladı bu kez kaymakam bey, dizlerini havaya çekip, karnını oynatmaya... Hele ardından bir de tombalak atınca, o anda kasabaca karar verdik ki, bu adam bizi ilkten cambaz edip, ardından telefon tellerinde yürütecek...

Yerden kalkınca:

— Nasıl? diye sordu.

— Aman beyim, çok güzel tombalak atıyorsunuz, dedik.

— Haydi bakalım, şimdi siz de pantalonlarınızı çıkarın!

— Ne???

— Pantalonlarınızı çıkarın ve benim gibi koşmaya başlayın!

Biz, kaymakam beyin şaka ettiğini sanarak, sırıtmaya başladık. Ama o, kaşlarını çatarak:

— Hadi, çabuk çıkarın pantalonlarınızı! dedi.

Millet, biribirinin gözlerinin içine bakıyor, kimsede bir hareket görülmüyordu. Kaymakam birden bağırdı:

— Kimden utanıyorsunuz be!..

— Sizden beyim, dedik.

— Ben sizden utanıyor muyum?

— Beyim, bizim donlarımız gayetle uzundur da...

— Olsun olsun, haydi soyunun!

İlk kez Bedoş soyundu, ardından Çopur, ardından ben... Bizi gören diğerleri de, kaymakamın çatılmış kaşlarına baktıktan sonra soyundular. Yalnız beş kişi soyunmamıştı. Kaymakam onların yanına yaklaşarak:

— Siz niye? dedi.

— Beyim vallaha billâha bizim altımızda donumuz yok.

Koca bahçede, otuz kadar uzun donlu, başladık bir o yana, bir bu yana deliler gibi koşmaya.

— Kaymakamın emri var! diyen koşturup duruyor.

— Ulan niye goşturur ki bu herif bizi?

— Ne biliyim lan, herhal donumuza bakmak içindir.

Sonunda kaymakam:

— Arkadaşlar, şimdi zıplayacağız, dedi. Bir ki üç, bir ki üç...

— Ula Bedoş, galiba bizi geri asgere alacaklar.

— Ula asgerlik bundan eyi be, dink beygiri gibi goşa goşa anam ağladı...

Kaymakamın bağırmasını duyduk:

— Daha iyi zıplayın, daha iyi zıplayın!

— Ula Bedoş öldüm vallaha!...

— Dur daha oğlum, bu çatlak bizi gurbağa gibi zıplada zıplada şehire gadar götürmezse eyi ki ne eyi...

Neyse, o günü öylece, hoplaya zıplaya akşamı ettik. Kaymakam:

— Yarın sabahtan burdasınız, dedi.

Bi kaçar ki millet eve, sanki ipini koparmış gibi. Gerçi yarın sabah oraya hiç kimse gitmeyecek ama, kasabada bir dedikodu:

— Yarın gelmeyeni gaymakam bey tek ayağının üstünde şehere gadar salacakmış...

Dedikodunun korkusundan, sabah sabah damladık Dutlu'ların bahçesine. Kaymakam bey:

— Alın bakalım size birer tane kısa don, dedi.

Bedoş, donları görünce:

— Beyim vallaha biz onu geymeyiz, dedi.

Kaymakam kızdı:

— Niye?

— Beyim biz ona kancık donu deriz de...

— Ama ben de giyiyorum aynı dondan?

— Beyim siz hariç...

Lâf dinletemedik kaymakam beye. Geçirdik donları ayağımıza. Çarşı esnafı milletin bir bir kısa donla helâdan çıkıp, bahçeye doğru koştuğunu görünce, dükkânı kapayan soluğu Dutlu'ların bahçesinde aldı.

Kaymakam:

— Arkadaşlar, dedi, bugün tarihî bir gündür. Unutmayın bu günü!...

Kim unutur ki...

Hemen ardından bir top çıkararak:

— Hayırlı uğurlu olsun arkadaşlar, dedi ve topu ortaya attı.

Adam zannetmiş ki, top ortaya atılır atılmaz, biz hemen koşup vurmaya başlayacağız. Bizim öyle ellerimiz böğrümüzde durup durduğumuzu görünce:

— Ne duruyorsunuz? dedi.

— Ne yapalım gaymakam bey?

— Vurun!

— Kime?

— Topa...

Eh, ne yapsın millet, bu kez de:

— Kaymakamın emri var, diye girişti topa. Oldu saha ana baba günü. Vuran, düşen, hoplayan, zıplayan... Ne oldu, nasıl oldu bilinmez, bir ara top milletin arasında fıs diye kayboldu gitti. Kızmadı kaymakam bey:

— Alın bir tane daha, ama bunu patlatmayın, dedi.

O günün vukuatı, sadece dört kol çıkması, bir kaş patlaması, bir de ayak kırılmasıydı... Kaymakam:

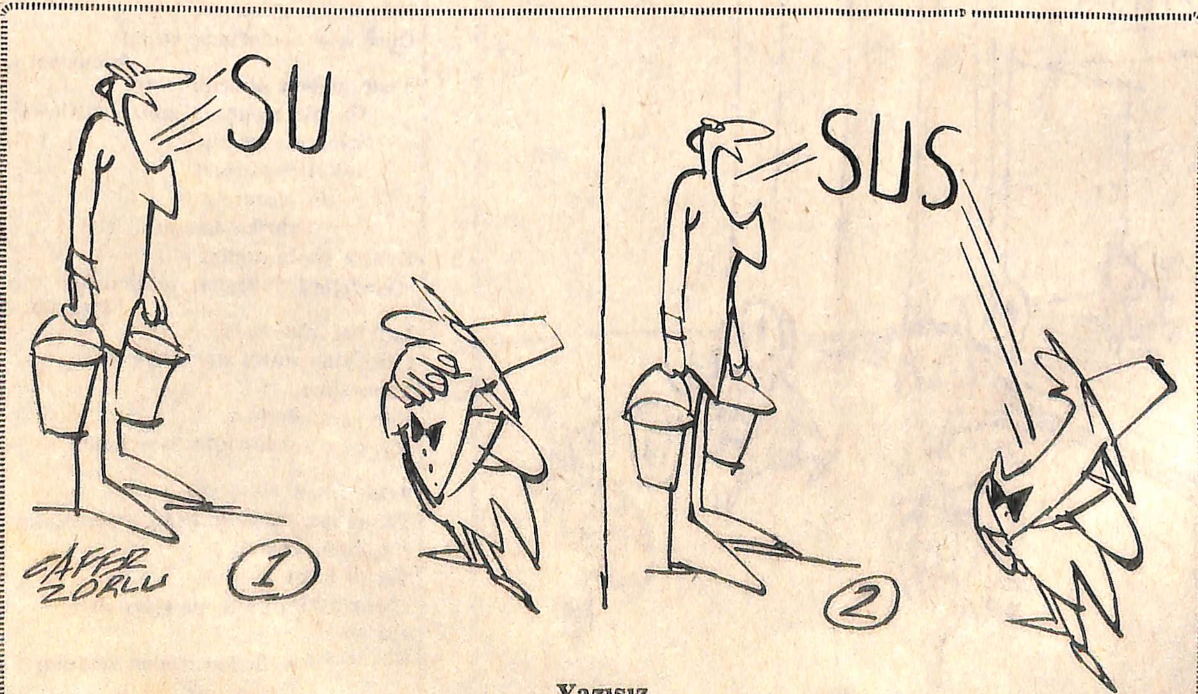
— Olur böyle şeyler, dedi... Yarın öğleden sonra yine buradasınız.

Hani ya, topa vurmak da milletin hoşuna gitmedi değil. Devrisi günü baktık, bizim ellilik Recep ağa bile giymiş kısa donu, sahanın ortasında:

— Ula, diyor, bu iş garının dırdırından daha eyi!...

O günü de vurduk, vuruşturduk... Çok şükür, yalnız bir kol çıkıp, bir de ayak incindi, hepsi o kadar.

Aradan günler geçti. Bir cu-

Yazısız

martesi öğleden sonra kaymakam bey:

— Arkadaşlar, artık tarihî gün geldi çattı, takımı kuruyorum, dedi.

Aramızdan onbeş kişiyi ayırıp:

— Takım tamam, dedi. Yalnız bundan sonra keselerin ağzını biraz açmanız gerekecek. Arkadaşlar, takımımızın ismi Yenerspor'dur... Vatandaş, Yenerspor senin takımındır; ona yardım et!...

Akşam üstü idare kurulu seçildi, kaptan seçildi, idareciler seçildi. Gece yarısına dek de, takıma nerden para bulunacağı düşünüldü duruldu. Kaymakam:

— Benden elli lira, dedi. Kaymakamlık dütçesinden de yüz lira...

Herkes, elindekini avucundakini attı, Ferhat'ın yağlı kasketinin içine... Ve o günden sonra başladık çalışmalara...

Bir gün kaymakam:

— Arkadaşlar, dedi, haftaya tarihî bir gün yaşayacağız. Komşu ilçe Elekspor'la maçımız var.

Eh, o günü görmeliydiniz, kasabada yer yerinden oynadı. Davullar, zurnalar, tefler, ziller... Ama maç başlayıp da Elekspor'dan onaltı gölü biz ardarda yeyince, tüm kasaba küplere bindik. Artık herkes işi gücü unutmuş:

— Ula nasıl olur da bu goca kafalı Gocakavak'lılar bizi fotbolda yenerler? Ula biz onlara gız bile vermezdik be!...

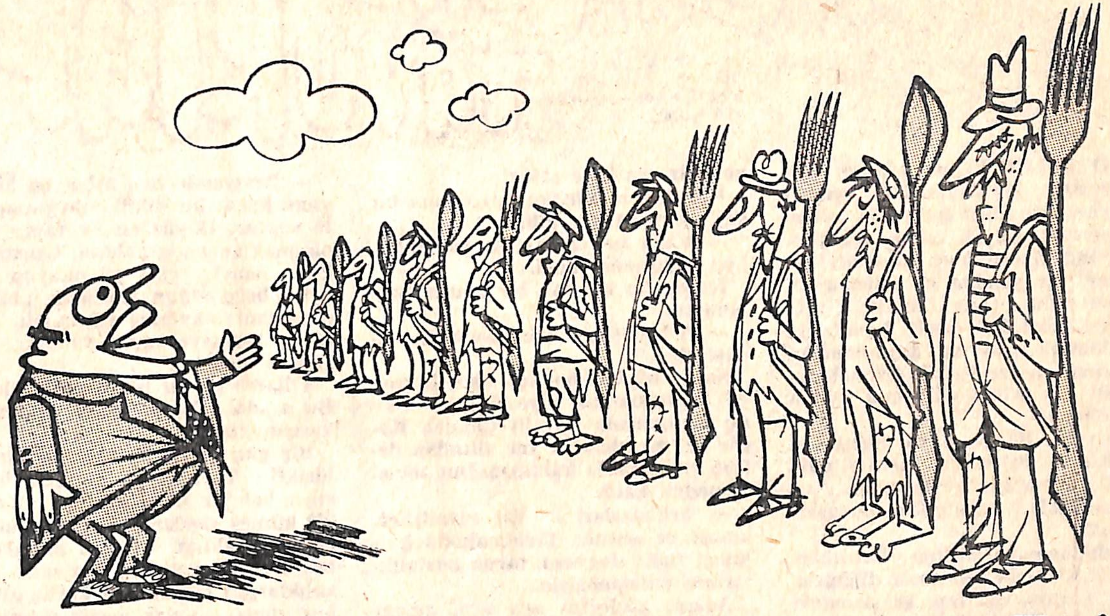
Kaymakam:

— Arkadaşlar kısa kesin, dedi, bu iş ahla vahla, lâfla olmaz. Parayla olur parayla...

Öyle kızmışız ki, bağırdık:

— Para mı? Paranın lâfı mı olur gaymakam bey, namıs elden getdi namıs... Bizim çocuklar böyüyünce, sona ne derler bize, nasıl bakarız onların yüzüne?

Demirel, «Fukaralık savaşı veriyoruz» dedi. — Gazeteler —

— Nato silâhı değil bunlar.. korkmadan, çekinmeden kullanın!..

Kaymakam tekrar konuştu:

— Arkadaşlar, transfer yapacağız.

— O da ne ki gaymakam bey?

— Dışardan parasıynan oyuncu tutacağız.

— Parası bi şey deel gaymakam bey, ya Gocagavak'lılar takımın içine yabandan adam gattığımızı anlarlarsa?

— Anlasınlar, olur futbolda öyle şey!...

— Aman, essahdan olur mu gaymakam bey?

— Elbette!...

Kasabaca elele verip, kimisi bankadan krediyle borç para bile aldı, denkleştirdik, topladık, nüfusçuyla tahrirat kâtibinin avucuna saydık:

— Amanın siz bilirsiniz, şöyle vahlı futbolcular bulun gelin!

Saldık gittiler şehire. Üç gün sonra yanlarında iki tüysüz oğlanla çıkageldiler. Bir karşılayış karşıladık ki bu tüysüz oğlanları, daha bizim kasabanın milletvekiline bile öyle karşılama nasip olmamıştır.

Biz bu tüysüzlerimize öyle güveniyoruz ki, daha şimdiden kendimizi Elekspor'u yenmiş sanıyoruz. Boru değil, bu tüysüzün her birine onüçer bin lira vermişiz...

Ama maç, 6-0 bizim mağlûbiyetimizle bitince, Eleksporluları kasabanın dışına dek, o iki tüysüzü de şehire dek kovaladık...

Hem tüysüzlere, hem de Eleksporlulara çok güzel bir dayak çekecektik ya, kaymakam bırakmadı:

— Arkadaşlar, dedi, bu iş koşturmakla, dayak atmakla olmaz, ancak parayla olur, daha iyi transferler yapacağız...

— Amanın ne yapalım gaymakam bey, namıs eyicene getti.

— Para arkadaşlar para... Şayet istersek, kulübümüze çok çeşitli yerlerden para temin edebiliriz.

— Amanın, nasıl kaymakam bey?

— Kolay...

Anlattı kaymakam beyimiz... Sonra 2500 lira aylıklı idarecimiz anlattı...

Şimdi, çeşmeden bir kova suyu elli kuruşa dolduruyoruz. Hamam fiyatlarına bir lira zam yaptık, Yenerspor parası. Lokanta fiyatlarına yüzde yüz zam yaptık, Yenerspor parası. Doktor muayeneyi on liradan yirmi liraya çıkardı, on lira Yenerspor parası. Sağlıkçı iğneyi iki buçuk liraya vuruyor, bir lirası Yenerspor parası. Seyyar sinema elli kuruştu, iki lira oldu, yüzelli kuruş Yenerspor parası. Ekmeğe beş kuruş zam koyduk, Yenerspor parası. Gaza on kuruş zam koyduk, Yenerspor parası. Gazeteyi altmış kuruş ettik, on kuruşu Yenerspor parası. Çayı kahve fiyatına, kahveyi renkli gazoz fiyatına satmaya başladık, Yenerspor parası...

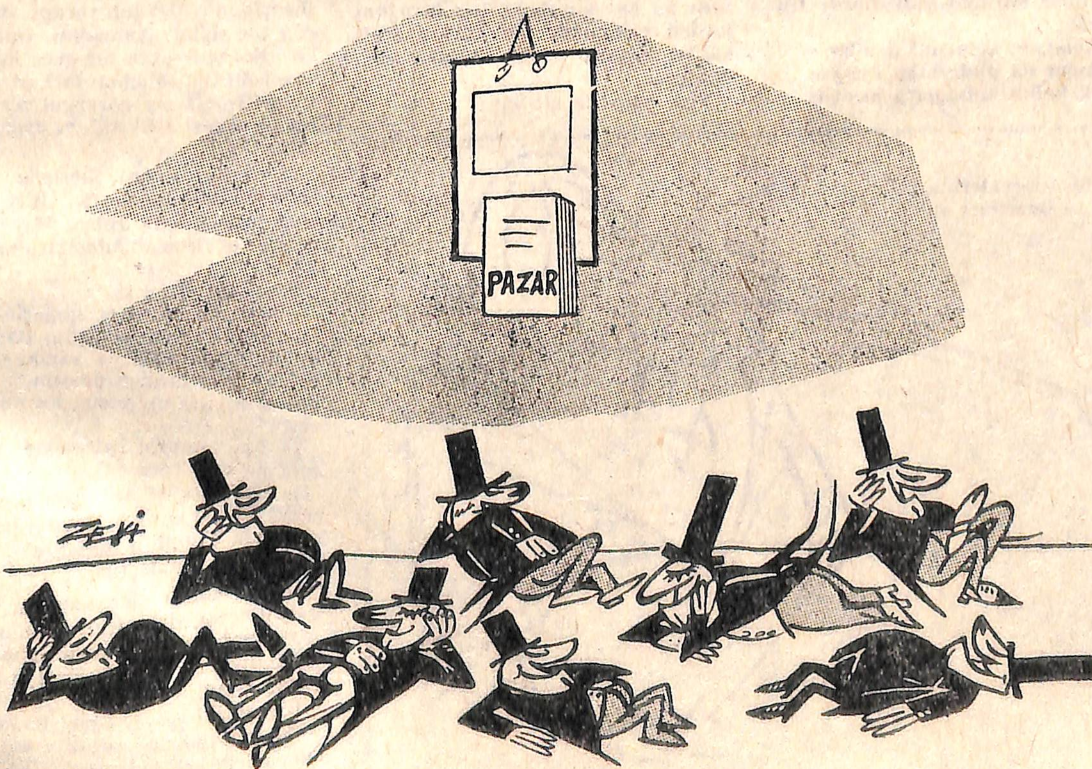
Sağolsun kaymakam beyimiz, işi bi sıkı tuttu, bi sıkı tuttu ki demeyin gitsin. Nüfus çıkarandan beş lira, tapuda işi olandan on lira, özel idareye girenden onbeş lira, hükûmet konağına adımını atandan bir lira... Bunların hepsi Yenerspor parası...

Yenerspor Yenerspor, her yerde Yenerspor...

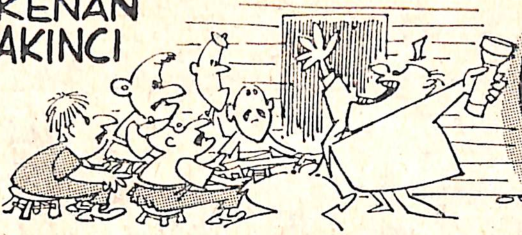
Bunun adı da spor oğlu spor...

Muzaffer İZGÜ

— Meclis tatile girdi. —

ORTAK PAZAR!

KÖYLÜLER büyük adamın çevresine sıralanmışlar, çeşitli yurt sorunları hakkında aydınlanıyorlardı. Büyük adam, bir yandan elindeki cep fenerini arada bir yakıyor, bir yandan da konuşuyor, konuşuyordu... (Cep fenerini yakmasının, köylüleri çeşitli konularda aydınlatmak amacına dayanmadığını, bunun sadece tesbih çekmek soyundan bir eylem olduğunu ayrıca belirtelim.)

— Evet... Başka, böyle memleket meseleleri hakkında tenvir edilmekkk.. efendime söyleyeyim, aydınlanmakkk.. istediğiniz hususlar var mı?

«Aydınlanmak» sözüne basarken, elindeki elektrik fenerinin düğmesine de basmış, ışık tam karşısındaki Yamuk Tevfik'in gözüne vurmuştu. Tevfik birden toparlandı:

— Bi sorucağım yok beyim!

Onun yanındaki Çarpık Hüseyin'in varmış:

— Beyim, ben gazatada okudum; bizim melmeket domataylan kalkınacağmış. Doğru mudur acep?

Beriki bu konuda fenerin düğmesine basmak üzereyken, öteden Eğri Mehmet atıldı:

— O senin gazatanın herifinin dediği yannış bi kere. Biz hiç domata ekip satmıyoz mu sanki. Kilosunu beş kuruştan bilem kimse almıyo da ortalıkta çürüyüp kalıyo. Sen asıl benim gazatanın herifinin dediğine bak: «Sizin dağ-bayır sümüklüböcek dolu. Doplayıp doplayıp satın da galkının» diyo.

Büyük adam yine yekindi, fakat sözü, bozgunculuğuyla ünlü Çıkık Bekir'e kaptırdı. Münasebetsiz zamanda ve münasebetsiz yerde kendi kendine çıkıverdiği için, adını Çıkık Bekir koymuşlardı. Bekir sümüklüböcek konusuna değindi:

— Valla arkadaş, o iş de olmaz. Neden dersen; bu bizim millet her bi işin hillesini bulmakta çok bi erbap. Hani nasıl ziytin yağına makina yağını kattıydı, bunun da bi hillesini bulur elbet.

Mehmet'in canı sıkılmıştı:

— Ne hillesini bulurmuş yâni?

— Kardaşım, herif doplar doplar boş kabıkları, içine kendi hımkırır; alın size sümüklüböcek deyerekten, götürür ecnebiye satar!

Kendiliksiz Mustan, sanki ona bir şey soran varmış gibi:

— Valla ne yaparlarsa yapsınlar, ben karışmam, dedi.

İçerde bu konuda bir uğultu başlamıştı.

— Arkadaşlar! Arkadaşlar! Arkadaşlar!...

Sayın büyük, bu kez sözü kimseye kaptırmamak niyetindeydi. Ve de kaptırmadı. Zavallı Çömlek Kadir de, memleketin yer altından define çıkarmakla kalkınacağını söyleyemeden kaldı.

— Arkadaşlar!... Bu memleket, ancak ve ancak.. tavukçulukla kalkınır! Daha doğrusu, tavuk hastalıklarının önlenmesiyle...

Adam, gözlerini aça aça, ağzını şaplata şaplata, öylesine inandırıcı bir biçimde söylüyordu ki, köylüler; burunlarının dibindeki gerçeği ansızın farketmenin şaşkınlığına düştüler.

— Evet arkadaşlar... Bir hanede yirmi tavuk olduğunu düşünün; yüz hanede ikibin tavuk... Onar liradan olsa, yirmibin lira... En azından ellişer liralık yumurta yaptıklarını düşünsek, ikibin tavuk yüzbin liralık yumurta yapar... Etti mi yüzyirmi bin lira sadece bir köyün zararı?... Ee.. Türkiye'de ellibin köy var. Elli bin köy, yüzyirmişer binden... Ne kadar eder biliyor musunuz arkadaşlar?... Tam altı milyar lira! Köy ve kasabaların zararı da iki milyar olsa, sekiz milyar. Düşünün arkadaşlar, sekiz millyar!... Demek ki tavuk hastalıkları önlense, biz, fakir memleketlere yardım eden zengin bir memleket olacağız...

Köylüler peşin parayı görünce tatlı hayâllere dalmışlardı. Fakat içlerinden yalnız biri; Gurk Selim, tam tersine acı hayâllere daldığından en erken uyandı ve toparlandı:

— Beyefendi, beyefendi! Bu senin dediğin hiç olmaz, anladın mı! Benim battığım gibi memleket de batar alimallah. Müsaade ederseniz, anlatayım başımdan geçenleri!

Köylüler durumu biliyorlardı. Gülüşerek:

— Anlatsın, anlatsın! dediler.

— Anlat da dinleyelim öyleyse.

Gurk Selim anlatmaya başladı:

— Beyefendi, ben aslen bu köylüyüm. Fakat bir dikili çubuğumuz bile yoktur. O yüzden ne yapıp edip okumak zorunda kaldım. Cenabı Allahın izniyle sekiz yıl okuyup orta üçten belge aldım. Bu tavukçuluk işi o zamanlar kafama takılmıştı. Bir parça sermaye yapar yapmaz, ilk işim o olacaktı.

Yıllarca çeşitli işlere girip çıktım. Bu arada evlenip, çoluk çocuğa da karışmıştım...

Bir gün geldi; üç beş kuruşumuz birikti. Tavukçuluk yapmak üzere suyu bol bir köye gittim. Modern bir kümes yaptım, iyi cins tavuklar, civcivler aldım. Et için aldıklarım beş kiloyu geçiyor... Yumurta için aldıklarımı görme. Yıl üçyüz altmış beş günse, onlar üçyüz yetmişbeş yumurta yapıyor...

Uzatmayalım, biz işe koyulduk. Tavuklar yumurtluyor, civcivler büyüyor... İşler yolunda.

Köylülere, sizin yaptığınız gibi derin hesaplar yaparak, tavuklarımın değeri hakkında geniş geniş bilgiler verdim. Amacım, onların da bu işe yönelmelerini sağlamak...

Yöneldiler yönelmesine ama başka türlü. Haftasına varmadan en iyi tavuğum ortadan yok oldu! Tavuğumu alacaklarına, bir bacağımı kesip alsalar, o kadar üzülmeyeceğim sanki. Dünya başıma yıkılmıştı. Kolay değil, hayatımı bağlamışım bu işe.

Çıktım kahveye:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim aldıysa getirsin. O tavuk, alan kimse için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim aldıysa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepinizin huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk geldi. Kopuk Hüso diye biri almış. Adama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. En iyi beş tavuğum çalındı. Kim aldıysa Allah için getirsin. Parasını hemen vereyim...

Şikâyet edersem şöyle olayım, böyle olayım diyerek, onlarca en etkili yeminleri sıraladım.

Ertesi günü Kopuk Hüso'yla Camgöz İbo dedikleri bir başkası ellerinde tavuklarla geldiler. Sevincimden boyunlarına sarılacağım nerdeyse. Hüso'da üç tavuk var, Camgöz'de iki. Tavuk başına yirmi liradan hesaplayıp, yüz lira çıkardım, uzattım. Hüso baktı:

— I-ıh, az verdin, dedi.

— Niye? Yirmişerden yüz lira işte.

— Valla kurtarmaz aga. Yirmibeşerden aşağı veremem. Bu tavuklar cinstir. Yılda üçyüz yetmişbeş yumurta yapar... diye başlayarak, tavuklar hakkında ben neler anlattıysam hepsini bir bir tekrarladı. İster istemez yirmibeşer liradan ödedik hesabı. Vermesem adamlar cayacak...

Köylerde biri bir şey yaptı da başka biri de onu izledi miydi o şey çabucak gelenekleşir. Örneğin biri pencerelerini maviye boyasa da bir başkası onu izlese, ayına varmaz bütün köy mavilere boyanır.

Onun gibi bizim tavuk çalma işi de kısa zamanda gelenekleşti. Her hafta bir kaç tavuğum çalınıyor. Ben de paralarını tıkır tıkır ödüyorum. Öyle ki, yaşlı başlı, saygıdeğer kocakarılara varıncaya dek herkes katıldı kampanyaya.

Ne olur ne olmaz, ileride çalınacaklar için para gerekir diye evin masraflarını iyice kıstım. Çoluk çocuk yalınayak gezer, tuzla soğan yer oldu. Evde hanımla akşam sabah kavga ediyoruz. «Şu lâzım, bu lâzım» diye dırdır ediyor.

— Tavuktan kıymetli mi?... diye bağırarak restimi çekiyorum.

Bir gün, yine dört tavuk birden çalınmıştı.

— Yirmibeşerden yüz lirayı hazırlamalı... diyerek, kahveye gitmek üzere çıkıyorum, hanım yolumu kesti:

— Zahmet etme, ver yüz lirayı, vereyim tavukları!

— Ulan sen de mi?...

— Ben de ya! Sen yemin ederken, «Karım hariç» diyerekten ayırdın mı? Hadi ver yüz lirayı da, yarın çocuklara üst baş alayım.

Gidip, mutfağa sakladığı tavukları getirdi, yüz lirayı aldı.

Bir kaç aya varmadan hazırdaki para bitti. Çalmasınlar diye kümesin içinde nöbet tutuyorum. Bir kaç gün hiç uyku uyumadım. Once uykusuzluktan sonra bir gece öylesine sızmışım ki, ölüden farkım yok... Uyandığımda ne göreyim! Tavukların on tanesi yok! Aklımı oynatmam işten değil.

O günün akşamı ellerinde tavuklarla üç kişi göründü. Biri sadık abonemiz Kopuk Hüso. Hay Allah, netsem neylesem? Adamlara verecek para yok...

Pazarlığa giriştik:

— Arkadaşlar. Size bunların parasını şimdi veremiyeceğim. Bana bir ay müsaade edin, o zaman tavuk başına otuz liradan öderim.

— Olmaz. Para peşin, kırmızı meşin!

— Bre etmeyin eylemeyin! dediysem de razı edemedim.

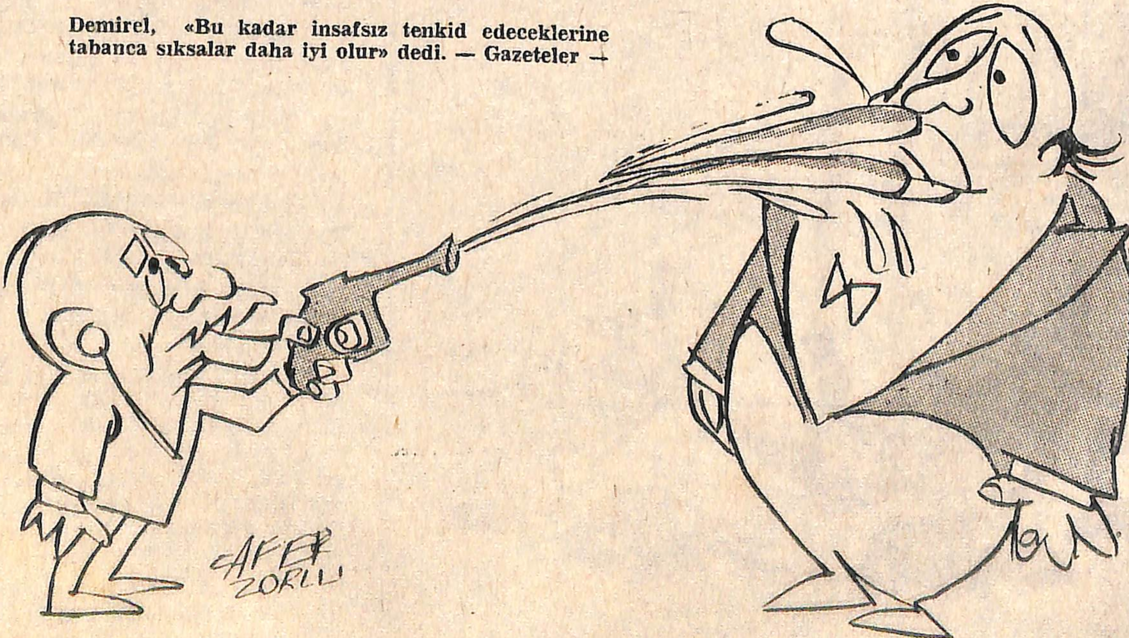
— Hem parası yok, hem tavuk almaya kalkar... diye homurdanarak ellerinde cânım tavuklarımla, sallana sallana uzaklaştılar.

Ondan sonra elde kalanları ucuz pahalı satıp, dar attım kendimi buraya. Sağolsunlar, köylülerimin de yardımıyla aç tok geçinmeye çalışıyoruz şimdi.

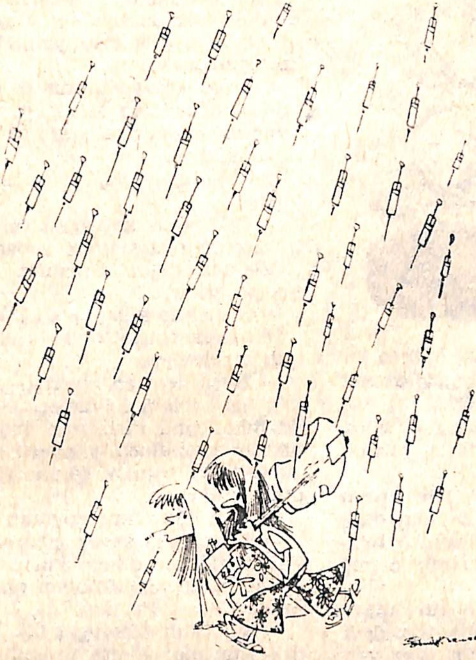
Diyeceğim şu ki, Türkiye'yi domatesle kalkındırın, soğanla kalkındırın... neyle kalkındırırsanız kalkındırın ama, siz siz olun, tavukçuluğa güvenmeyin. Kalkınsa kalkınsa benim kadar kalkınır.

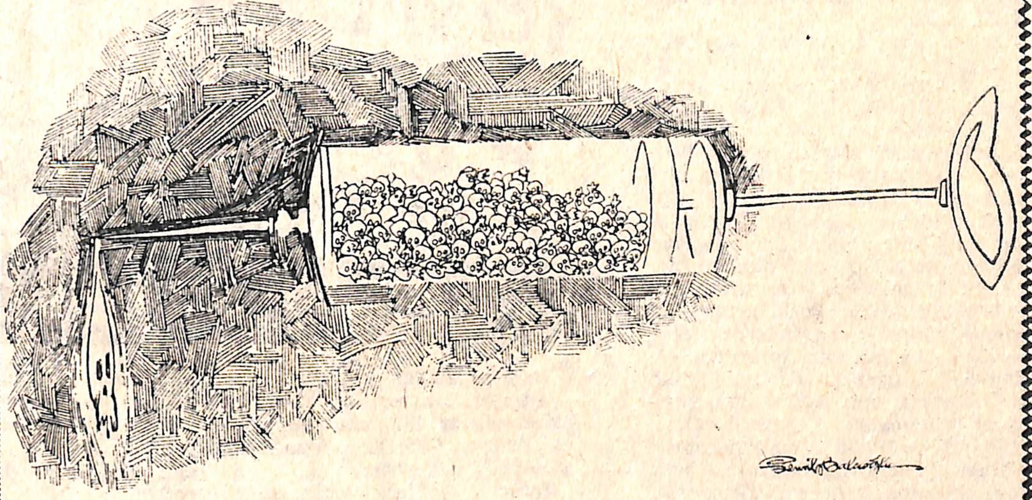
Kenan AKINCI

Demirel, «Bu kadar insafsız tenkid edeceklerine tabanca sıksalar daha iyi olur» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

SEMİH BALCIOĞLU'NUN BÜYÜK BAŞARISI

Ünlü karikatüristimiz Semih BALCIOĞLU'nun yurt dışı büyük başarısını okurlarımıza duyurmanın mutluluğu içindeyiz:

48 ülkeye mensup 210 karikatüristin 1150 eserle katıldığı, İtalya'da düzenlenen «Bordighera Uluslararası Karikatür Yarışması» nda, Akbaba Ailesinden Semih BALCIOĞLU en başarılı ilk 3 karikatürist arasına girmiştir.

«BEYAZ ZEHİRE HAYIR» konusunda Semih BALCIOĞLU' nun derece alan karikatürlerini AKBABA okurlarına sunarken, arkadaşımızı candan kutlar, daha nice başarılarını bekleriz.

Rapor

Amerika'da kadın dayağından ölen erkeklerin sayısı bir yılda 284'ü bulmuş.

Vah vah!..

Durum burada da pek farklı sayılmaz hani. Orada karısının yıldırdığı ölüyor, bizde komaya giriyor.

Ne var ki onların ölümü dayak yemekten, bizim komamız kafayı çekmekten.

Erkek bu, ölecekmiş, kalacakmış dinler mi? Kadının dırdırını bir çeker, iki çeker, üçüncüsünde postu meyhaneye serer!

Amerikalı hemcinslerimiz neden ölüyorlar acaba? Meyhane mi bulamıyorlar, hücum anında sokağa mı tüyemiyorlar?

Sam Amca'ya Dörtlükler

1

Kartal vurulunca sen de dövüştün,
Sonunda ayıyla arzı bölüştün.
Ey başında kavak yelleri esen,
Ay'a çıktın ama dünyadan düştün!

2

Aklını kaçırdı fazla irtifa,
Sam Amca, emrini edemem ifa!
Bu işi halleder «Life» de bir yazı:
«Afyon zarar verir, L.S.D. şifa.»

3

Taşımla başını taşlayamazsın,
Bir işe sonundan başlayamazsın.
Demokrasi dedin, bizi uyuttun,
Haşhaş ekenleri haşlayamazsın!

4

Vietnam mezarlık, yolları çamur,
Hiroşima, aşkım, my love, mon amour!
Şu kahpe feleğin işine bakın!
Sen esrar içersin, Çinli ıhlamur!

5

Benim de hoşuma gitmiyor tipi,
Lâkin fena adam sayılmaz Hipi.
Hayır, meczup değil, Mehti'dir, Mehti!
Çünkü o boynuna takacak ipi.

6

Rus çekiş indirir başına Çek'in,
Uyuyup ölmeyin, sizler de çekin!
Mazlumlar nefretle silâhlanmışlar,
Ey gafil, ne Çin'den, ne Rus'tan çekin!

Dr. Ömer Lûtfi ŞADOĞLU

Zorla çileden çıkarıyorlar insanı. Yok efendim, Beyaz Saray'a girmişim de; dünyanın rahatını huzurunu bozmuşum da... Lâf bunlar.

Beyaz Saray'a girdiysek, keyfimizden girmedik ya... CİA. denen örgütün ricasıyla oldu bu. Hem inanın nasıl götürüldüğümü, Başkanlık yemini etmeye nasıl mecbur tutulduğumu bile hatırlamıyorum. Beledicilerle başım derde girmesin diye saat 13 - 14 arasındaki mecburî öğle tatiline uymuş, mesleğim olan iş aramakla borç aramak işine ara vermiş, elime günlük gazetelerden birini almış, uzanıvermiştim divana.

Gözlerim haber başlıklarında tur atıyor, kafam başka yerlerde... «Güneydoğu Asya'da susuzluktan yanıyor!», «Arap - İsrail uçakları biribirlerinin topraklarına akın üstüne akın yapıyor!», «Vietnam'ı, Kamboç'u, Çin'i, Rusya'sı ile bütün Asya kaynıyor!», «Grevler nedeniyle Avrupa, büyük bir ekonomik krize sürükleniyor!»

Amerika'nın derdi hepsinden büyük. Bir taraftan Türkiye'nin haşhaş ekimiyle uğraşıyor, bir taraftan Saygon hükûmetinin desteği ile Asya'da kesin bir zafer elde etmeye çalışıyor. Bir taraftan Ortadoğu için barış plânları yaparken diğer taraftan İsrail'e ağır silâh satmaya kalkışıyor. Zenci sorunu, Pakistan sorunu, yabancı ülkelerdeki üsler sorunu, Ortak Pazar, Nato sorunları da cabası...

Kısacası bizim evi gözünüzün önüne alın, dünyanın halini görün! Körolası hanede huzur desen huzur yok, para desen para yok, yiyecek yok, içecek yok!

Attım gazeteyi elimden. Gün ortasının o bunaltıcı sıcağında mahalle cıvıl cıvıl... Yanımızdaki Hüsamettin beyler kamyonu dayamışlar kapıya, yazlığa gidiyorlar. Onların bir ev üstündeki Rıza beyler Avrupa'ya gidiyorlar. Kenan beyler, ellerinde fileler denize gidiyorlar. Onca millet gider de ben durur muyum? Başkalarından ne eksiğim var? Onlar gittikçe uzandığım yerde ben de dalıp dalıp gidiyorum! Arada bir de kendi kendime:

— Ulan, diyorum, şu ölümlü dünyada kaç günlük ömrümüz var? Şöyle kavgasız gürültüsüz, savaşsız sıkıntısız bir yer bulsa, insan ömrünün kalan kısmını öyle bir yerde yaşasa olmaz mı sanki?

Gerçi savaşları çıkaranlar da, ekonomik krize sebep olanlar da insanlar ya... Önce bütün insanlığın başına geçeceksin, yeni bir dünya kuracaksın, hayatı yaşanır hale sokacaksın, derken:

— Haydi bakalım, dediler, başla şu hayâl ettiğin yeni dünyayı kurmaya.

Kendimi koca sarayda görünce paçalarım tutuştu:

— Kim? dedim, ben mi?

— Yeni bir dünya kurmak isteyen sen değil miydin?

— İki gözüm önüme aksın ki, gençliğimin hayrını görmeyeyim ki böyle bir şey söylemedim. Sadece aklımdan geçirdim.

— Aklından geçirdiğin gibi şu yeni dünyayı kur bakalım!

Saate baktım, üç olmuş. Yâni mecburî öğle tatili biteli dünyanın zamanı olmuş:

— Allahınızı severseniz yolu gösterin, diye yalvarmaya başladım. Herkesin işi gücü var bırakın gideyim yahu!

— Ne iş yapıyorsun?

— İş arıyorum.

— Peki, yeni dünyayı kim kuracak?

— Sizin yüzünüzden işimizden olamayız ya... İşsiz birini bulun, kuruversin.

— Yoo, dediler, bir yere gidemezsin. Sana güvenerek Nixon'a yol verdik. İşse, bu da bir iş. Düşün, yalnız Amerika'yı değil, bütün dünyayı selâmete çıkaracaksın. Az şeref mi?

İnsanlık denince yüreğim yumuşadı yine:

— Maaş ne kadar?

— Sen iste, biz verelim.

— Net her ay bir binliğinizi keserim, dedim. Vergisine, sigortasına, sendikasına karışmam.

— Tamam, dediler. Şurası çalışma odanız. Burası dinlenme odanız. Şurası ıslık çalma salonunuz. Bu, düşünme masanız.

Bir geniş salona geçtik:

— Burası arşiv dairesi... Şu, Uzakdoğu dosyası. Bu, Ortadoğu dosyası. Şu...

Her ülke için ayrı bir dosya, dosyalanmış dünyayı teslim ettikten sonra:

— İşte ünlü kırmızı telefonunuz, dediler. Dilediğiniz an direkt olarak Kremlin'le konuşabilirsiniz. İşte ünlü kırmızı düğme. Dilediğiniz an nükleer savaşı başlatabilirsiniz. Yalnız dikkat edin, dışardan her ne kadar ülkeyi siz yönetiyormuşsunuz gibi görünse de, kendi iradenizle tuvalete bile gidemezsiniz. Her konunun bir uzmanlar kurulu vardır.

Devir teslim işi bittikten sonra:

— Haydi bakalım, göreviniz insanlık için hayırlı olsun, dediler.

Elini kolunu bağlayıp oturmakla mutlu bir dünya kurulamazdı. İlk olarak bütün yabancı ülkelerdeki askerlerimi çekmeliydim. Ağır silâh yapımına son vermeliydim. Askerî yardım isteyen ülkelere, «Anlaşmazlıkları aranızda konuşarak halledin, savaş olan yere yardım yok» demeliydim. Türkiye haşhaş mı üretiyor? Bana ne? Üretirse üretsin. Geri kalmış ülkelere verilen iktisadi yardım, bir kaç nüfuzlu kişinin ceplerine mi iniyor? Amaç, mutlu bir dünya kurmak olduğuna göre hemen kesilsin! Bazı ülkeler yabancılara ait yatırımların devletleşmesini mi istiyor? Bu, akıllı bir davranış olduğundan böylelerine daha fazla yardım edilsin.

Henüz düşünürken bir sürü insan doluşuverdi odama. Ülke ekonomisini ayakta tutan kuruluşların temsilcileriyle, bizim danışmanlarmış gelenler:

— Mutlu bir dünyanın kurulmasını en az sizin kadar istiyoruz, dedi biri. Ama silâh yapımına son vermekle değil, hız vermekle gerçekleşebilir bu. Bugün bir savaş uçağının fiyatı şu kadar milyon dolar ederken...

Açıldı dosyalar. Vietnam savaşı çıktığından bu yana ağır sanayi dev adımlarla ilerlemiş, boşta gezen milyonlarca vatandaşa iş verilmiş, devletin vergilerden elde ettiği gelirler rekor seviyeye erişmiş. Silâhsızlanma ağır sanayiin iflâsı olacağına; milyonlarca insan bir lokma ekmeğe muhtaç kalacağına; devlet, vergi gelirlerinden mahrum olacağına göre bu mümkün değildi!

— Askerî yardımları da kesemeyiz, dedi bir başkası. Bir aracın fabrika tezgâhından çıkışından, miadını dolduruşuna kadar her el değiştirişinde getireceği gelirleri hiç düşündünüz mü?

Doğrusu düşünmemiştim. Dosyalar yeniden açıldı, örnek olarak 2. Dünya Savaşı sonlarında imâl edilen bir cip ele alındı. Kore'ye satılmış, saf dışı edilince hurda fiyatına geri alınıp, bir boya çekildikten sonra Vietnam'a satılmış, hurda fiyatına geri alınıp, daha üç ayrı ülkeye satılmış.

— Demek ki dünyanın en kârlı işi, iktisadi yardımlar.

Sefaletin hüküm sürdüğü yerde mutluluk aranamıyacağına göre, yeni bir dünya kurma yolundaki ilk kararımı açıkladım:

— Harb sanayii üretimini iki misline çıkarmalı ve askerî yardım istemeyen ülkeleri de yardım almaya zorlamalı!

Bu kez uzmanlar üşüştüler başıma:

— Evet ama, savaşılan yerler belli. Üretim fazlasını ne yapacağız?

Allahtan diğer uzmanlar imdadıma yetiştiler:

— O mesele kolay, dedi biri.

Dünya haritasını önüne çekip, başladı incelemeye:

— Bu iş için en elverişli yer, Güney Afrika'daki kabileler. Örneğin ikisini, üçünü biribirine düşürürüz, derken arabulucu göndeririz, silâh göndeririz, uzman göndeririz, yardım göndeririz.

Bu kez ağırlığımı koydum:

— Görevimiz savaş çıkarmak değil, mutlu bir dünya kurmak!

Özel danışmanlarımdan olan Mutluluk Masası Uzmanı:

— Mutluluk denen şey ülkelere ancak anlaşmazlıklarla girebilir, dedi. Düşünün, arabulucunun girdiği yerde ne çıkar?

— Valla, bilmem ki...

— Uyuşmazlık çıkar. Uyuşmazlık çıkan yerde, hır çıkar. Hır çıkan yerde, askerî ve iktisadî yardım zorunu çıkar. Yardım isteyen yere para çıkar. Bir yere de para girdi mi, mutluluk başladı demektir. İnsanları mutlu etme görevi, günümüzün iki süper devleti olan Amerika ile Rusya'ya düşüyor. Hasımlarımız, propagandalarını başarıyla yürütürken, biz seyirci kalamayız. Bu nedenle diyorum ki...

Bu sağlam mantık karşısında söyleyecek söz bulamamıştım. Bastım emri:

— Savaş sanayii üretimini arttırsın!

Duyduk ki, kendi blokuna bağlı halkların mutluluğu için Rusya da aynı şeyi yapmış.

Dayandım emri:

— Stok birikimini önlemek için Asya'ya yeniden beşyüzbin asker çıkarılsın, Ortadoğu'ya arabulucular yollansın!

— Türkiye haşhaş ekimini bırakıp salyangoz üretsin, Suudi Arabistan petrolü bırakıp, topraklarına susam eksin!

Omuzumu dürttüklerinde hâlâ sağa sola emirler yağdırıyordum.

— Bitti mi? dediler.

— Şimdilik bu kadar, dedim.

— Öyleyse yüksekçe bir yere çık da, kurduğun dünyayı bir seyret bakalım beğenecek misin? dediler.

Baktım, eski tas, eski hamam... Dünyanın dünü nasıl ise bugünü de öyle.

— Rezalet! dedim.

— Yaa, dediler. Biz böyle olacağını biliyorduk ya, yepyeni bir dünya kurmaya seni pek hevesli gördük de, haydi hevesi kursağında kalmasın dedik. Değil sen, senin sülâlen gelse şartlar değişmeden dünyayı değiştiremez! İşte eserin ortada!...

Bozuldum:

— Ne yapalım birader, dedim, madem beğenmediniz, kurmasını bildiğim gibi yıkmasını da bilirim ben! Uzandım nükleer savaşı başlatacak kırmızı düğmeye.

— Aman! diye sarıldılar ellerime. Hem zahmete, hem masrafa yazık!

— Eee, böyle mi kalacak?

— Bırak düğmeyi hele... Bu gidişle nasıl olsa bu dünya bir gün kendiliğinden yıkılacak!

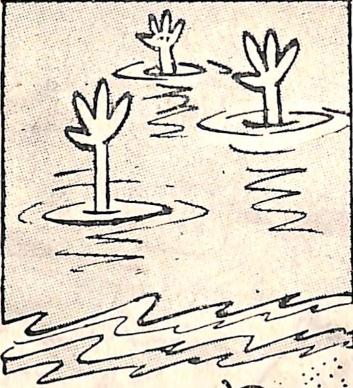
Başkanlık yaptığım sürenin maaşını almak için muhasebecinin gelmesini beklerken gözlerimi açtım ki, ne uzmanlar var, ne para babaları... Serinlik çökerken daha az yorucu bir iş bulmak için yollandım yolları!

Vedat SAYGEL

İktidar — Eyvah... Galiba başımın etini yiyecekler!..

Sıcaklar boğulmaları arttırıyor. — Gazeteler —

— İndirin elinizi... Kurtuldunuz artık!..

Kadınları Çıplak gösteren Gözlük yapıldı

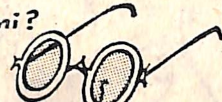
-Gözlük alamayan fakirleri de düşünmek lâzım!..

500 lira. Kadınları yarı çıplak gösterir yetmez mi?

750 lira. iyi, hoş gözlüktür... Ama, biraz dalgındır. Kadın diye bir erkeği çıplak gösterebilir. Aman dikkat!..

1000 lira. oldukça mahçuptur. buna rağmen bazı yerleri hariç kadınları çıplak gösterir

1500 lira. mükemmel bir gözlük. yağmurlu havalarda biraz sulu luk yaparsa da özel silecekler derhal harekete geçip buna engel olur. Ve siz de kadını çırılçıplak net olarak görürsünüz!..

YELPAZE

Şeytanın cenneti

İNSANLARIN istekleri kendi kafalarının ufuk çizgisiyle sınırlıdır.

Hani yoksul köylüye Padişah olsa ne yapacağını sormuşlar da:

— Hep soğanın cücüğünü yerim, demiş ya?

Onun cevabına gülümseyenler aynı soruya kendi verebilecekleri cevapların da başka ölçülere göre ne kadar gülünç sayılacağını unuturlar.

İstenecek şeylerin en yüksek toplamını ifade edebilmek için insanlar «Cennet» kavramını bulmuşlardır. Ama üstünde azıcık düşünürseniz bu kvaramın ne kadar çocukça bir icat olduğunu görürsünüz.

Zira hepimiz biliriz ki kişilerin zevkleri başka başkadır. Demek ki insanları mükâfatlandırmak için de her birini kendi gönlüne göre bir yere göndermek gerekir. Öyle yapmayıp herkesi kolektif ölçülere göre düzenlenmiş bir «Cennet» e yollamak içlerinden bir çoğunu ebedi eziyete sokmak olmaz mı?

Nitekim yurdumuzda kafalara sinmiş klâsik Cennet manzarası sırf belirli bir erkek tipinin zevkini yansıtır: muhallebiden duvarlar, şarap dereleri, çıplak kızlar falan...

Peki, muhallebiden nefret eden Yeşilaycı bir kadın o Cennete gidince ne yapar?

Çocukluğumda durmadan böyle şeylerden söz açan dadımın etkisiyle kafamda kendime göre Cennet adlı bir keyif kampı şekillendirmiştim:

Bol meyve ağacı,, bol kuş, bol balık, en iyi sapanlar ve oltalar, azgın arkadaşlar, bir sürü futbol topu... Ağaçların dallarını koparınca, evlerin camlarını kırınca, kızların saçlarını çekince azarlayacak tek büyük yok ortalıkta... Her gün doğum günümmüş yahut Cumhuriyet Bayramıymış gibi şamarak, azarak, çatapat patlatarak haşarılık et edebildiğin kadar...

Derken günün birinde dadımla sinemaya gittik. Filmin adının «Cennet» olduğunu öğrenince nasıl tatlı bir heyecana kapıldığımı dün gibi hatırlıyorum. Gelgelelim kafamdakilerin hiçbiri görünmemişti perdede. Galiba Münir Nureddin Selçuk uzun uzun şarkılar söylerken kamera dakikalarca ufukları tarıyor, bir kadınla bir erkek de bıkıp usanmadan biribirlerine göz süzüyorlardı.

O gün bugün bir kişinin Cennetin bir başkasına Cehennem olabileceğini hiç aklımdan çıkarmam.

Oysa bakıyorum, en akıllı geçinen uzmanlar bile bütün şartları hesaba katmadan basmakalıp Cennet plânlarını uygulamaya kalkıyorlar bazı konularda.

Örnek mi istersiniz? Geçenlerde bir siyasimizin yumurtladığı şu cevhere bakın:

— Cennet yurdumuzu kısa zamanda kalkındıracak yolların başında turizm gelir.

Bir kere, eğer yurdumuz Cennet ise kalkındırılmasının söz konusu olmaması gerekir. Ama diyelim ki bu iktisat uzmanı politikacımız o sözüyle yurdumuzun tabii güzellik bakımından Cennet olduğunu, ancak bu güzellikler içinde yaşayan insanları daha mutlu kılmak için turizmin getireceği nimetlere ihtiyacımız bulunduğunu anlatmak istemiştir.

Acaba o kadarı bile doğru mu? Yâni toplumumuzun bütün özellikleri ve gerçekten büyük çapta turist akınının o özellikler üstündeki etkisiyle ilgili bütün ihtimaller hesaplanmadan turizm Türkiye için katıksız bir nimet sayılabilir mi?

Tabii güzellik, tatlı iklim, kaygısız yaşayış bakımından Dünya Cenneti denilince düşünülen yerlerin başında Güney Pasifik Adaları gelir. Filmlerdeki alışılmış Hawaii sahnelerini bilirsiniz:

Lâcivert deniz... Palmiyeler... Saz etekten başka bir şey giymeyen, boyunlarına çiçekten gerdanlıklar takan, inci dişlerini göstererek popolarını kıvıra kıvıra durmadan hula dansları yapan kızlar... Onlara davul çalmak ve ara sıra rahatça balık tutmaktan başka bir işle uğraşmaz görünen güler yüzlü, tasasız, tombul erkekler...

On yıl öncesine kadar Hawaii aşağı yukarı öyleydi gerçekten. Sonra o adalara turizm geldi. Hem ne geliş! Sel gibi bastırdı turistler. Caddeler, mağazalar, Hiltonî oteller sardı ortalığı. Para aktıkça aktı.

İyi, değil mi?

Değil.

Bir kaç hafta önce AP Haber Ajansı, Hawaii Üniversitesinin bir incelemesinden alınan istatistikler ve sonuçları yayınladı.

Hawaii nüfusunun geliri çok artmış ama bu artış toplum özelliklerini altüst etmiş. Daha önce makbul sayılan işleri iyi yaptıkları ve Hawaii toplum ölçülerine göre iyi yürekli, sinirsiz, mert oldukları için saygı gören kimseler şimdi yoksul sınıfına sürüklenmiş, türlü türlü açıkgözler ön plâna geçmişler.

O konuyu bırakın, kadın-erkek dengesi bile tepetaklak olmuş. Daha önce erkekler kendilerine güvenir, kadınlarını korur ve severlermiş. Kadınlar da neşeli ve mutluymuşlar. Ama şimdi onlar evlerde, otellerde ve lokantalarda çalışarak kocalarının balıkçılık yahut çiftçilikten kazandıkları paranın kat kat fazlasını alıyorlarmış. Bazılarının eline her ay 15 bin Türk lirasının üstünde para geçiyormuş.

Hastaneler gerek kadınlar, gerek erkeklerde ülserin hızla arttığını farketmişler. Ayrıca, daha önce hiç öyle şey görülmezken, yüzünün gözünün şişliğinden ve vücudundaki morluklar yahut kemik kırıklarından esaslı dayak yediği anlaşılan kadın hastaların sayısı yükseldikçe yükselmiş. Boşanmalarda ise 1963 yılından bu yana yüzde 180 artış varmış.

Sonra, kazançlar yükselmiş ama, bu gelişmeyi mümkün kılan yabancı etkisiyle birlikte adalara yepyeni usuller de akın etmiş: reklâmlar, vitrinler, taksitli satışlar, gösteriş dertleri, «İlle kredi alın» diye propaganda yapan bankalar filân...

Sonuç: nüfusun çoğunluğu gırtlağına kadar borç içinde ve para sıkıntısındaymış. Daha önce hiç görülmediği halde protestolar ve iflâslar da arttıkça artıyormuş...

Bilmem ama, Türkiye'yi Cennete çevirmeye çalışırken her adımımızı düşüne taşına atsak iyi olmaz mı?

Yoksa iş işten geçti, yurdumuz çoktan Cennete döndü mü dersiniz?

Refik ERDURAN

Kadın — Ben sana şu acayip şapkayı giyme dedim...
Bak, herkes sana bakıyor!..

HALK NELERE GÜLÜYOR ?

MİSAFİRLER DOYMUŞLAR

Kazamıza bağlı dağ köylerinin birinde hoşsohbet, iğneli ve güldürücü sözleriyle herkesçe sevilen bir Salih Baba vardır. Bir gün Salih Baba'ya bir kasabalı grubu ziyarete gitmiş. Yaya olarak iki saatte vardıklarından hem yorgun ve hem de çok acıkmışlar. Çok iyi karşılanırlar. Hoşbeşten sonra önlerine taze incir konmuş. Ziyaretçiler büyük bir iştah ile taze incirleri kabuklarıyla atıştırmaya başlamışlar. Bir zaman sonra Salih Baba, yemek hazırlamakla meşgul karısına seslenmiş:

— Hanım, incirleri kaldırıver artık. Misafirlerimiz doydular.

Herkes şaşırmış. Zira kimse sofradan çekilmemiş daha. Hanımı durumdan utanmış ve boynunu bükerek gülmüş:

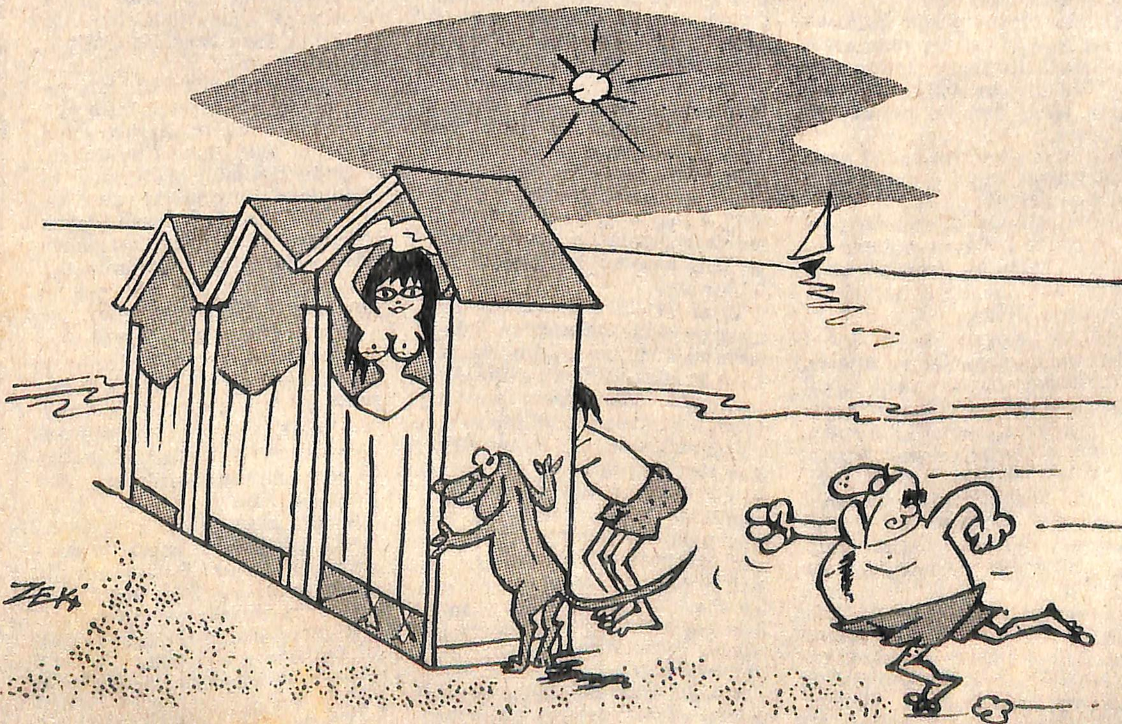
— Ama bey, yiyorlar daha, demiş.

— Evet, demiş Salih Baba, görüyorum. Önce kabuklarıyla beraber yiyorlardı, şimdi ise kabuklarını soymaya başladılar artık.

Mustafa MİMAR — Koçarlı/Aydın —

— Ne o, yanık kadın hi
— Gördüm, ama bu ka

— Vay köpoğlusu!.. Ben sana dikizle demedim, «dikizleyenlere engel ol» dedim!..

K A

Güzelliğin gerçek mi, yoksa
Elle tutulur musun veyahut

Söyle; sinemad
Brigitte Bardo

Belki de sosyeteden veya sa
Christina Keeler mi, bilmen

Tuvalleri yırtıp
Da Vinci'den I

Ellerin ellerimde, dudağın
Lady Chatterley misin, yoks

Ya beni öldüri
Kleopatra mısı

Elin elime değse canlanır m
Konuş; Aphrodite misin, yo

Dilimden düşm
Annabel Lee m

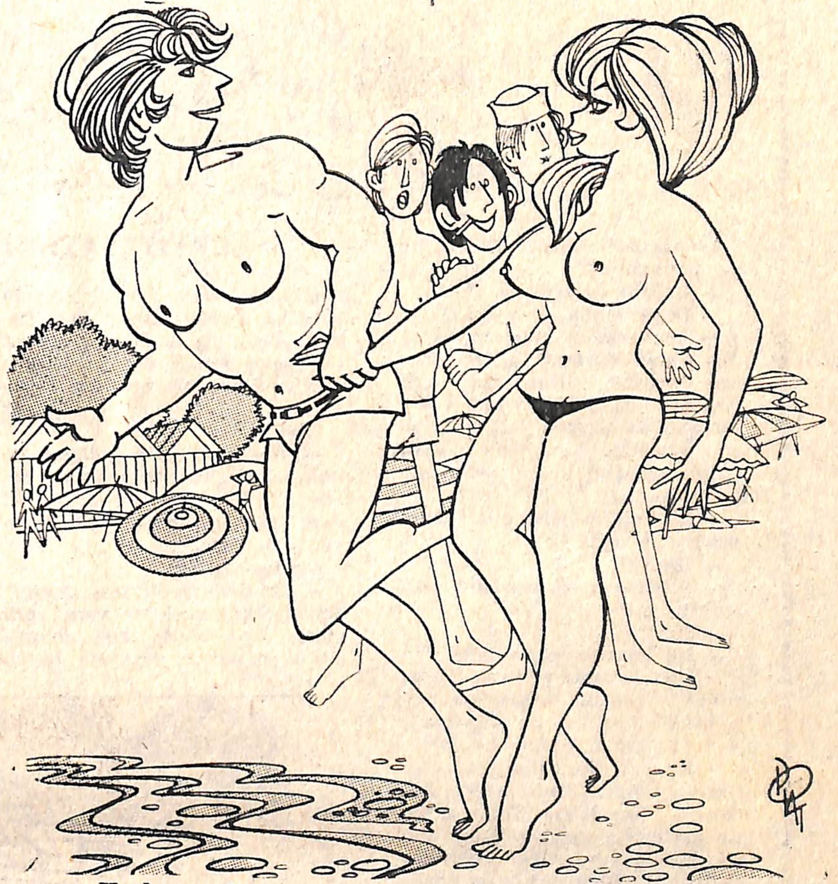
Hangi sayfayı açsam karşım
Madam Bovary misin, Lady

Sen bensiz ede
Ben senin Âder

edin mi?..
kinini görmedim!..

— Plâj sularında mikrop var. —

— Korkma gel canım, dışardakiler kadar tehlikeli değildir!..

HALK NELERE GÜLÜYOR?

OKUMANIN KAZANCI

Her tuttuğunu koparan biridir Hasan Pınarbaşı. Bugüne dek hangi mesleklerde çalıştığını bilen yoktur, kendisinden başka. Her mevsimde yeni bir iş adamı olarak görmeye alıştık artık

Son işi emlâk komisyonculuğu. Yanında sabah iş yerine gidip, akşam babası ile evine dönen, en az kendisi kadar şirin, daha ilkokula gitmeyen oğlu vardır bir de.

Ziyaret eder okulumuzu sık sık. Son gelişlerinden birinde idi Pınarbaşı'nın. Mutemet öğretmen, Mehmet İnal'ın maaşını veriyordu. Öğretmenin eline sayılan paraları dikkatle izlemekteydi. Duyduklarına inanamayıp sordu:

— Hoca, maaşınız kaç lira?

— Beşyüzyetmişbeş lira, Hasan âbi.

Pınarbaşı düşündü düşündü:

— Senin maaşın kadar parayı benim oğlan dükkânda bahşıştan kazanıyor yahu, dedi.

Orada bulunanlar utandık okuduğumuzdan.

İbrahim KÜÇÜK — Karaman —

... I N

ya mısın?
mısın?

tiyatrodan mı geldin:
, yoksa Ophelia mısın?

çıktın:
ya mısın?

klendirdin dünyamı;
nda, Van Gogh'tan Maya mısın?

da;
ya mısın?

yahut da kendini:
ece Borgia mısın?

gin;
na mısın?

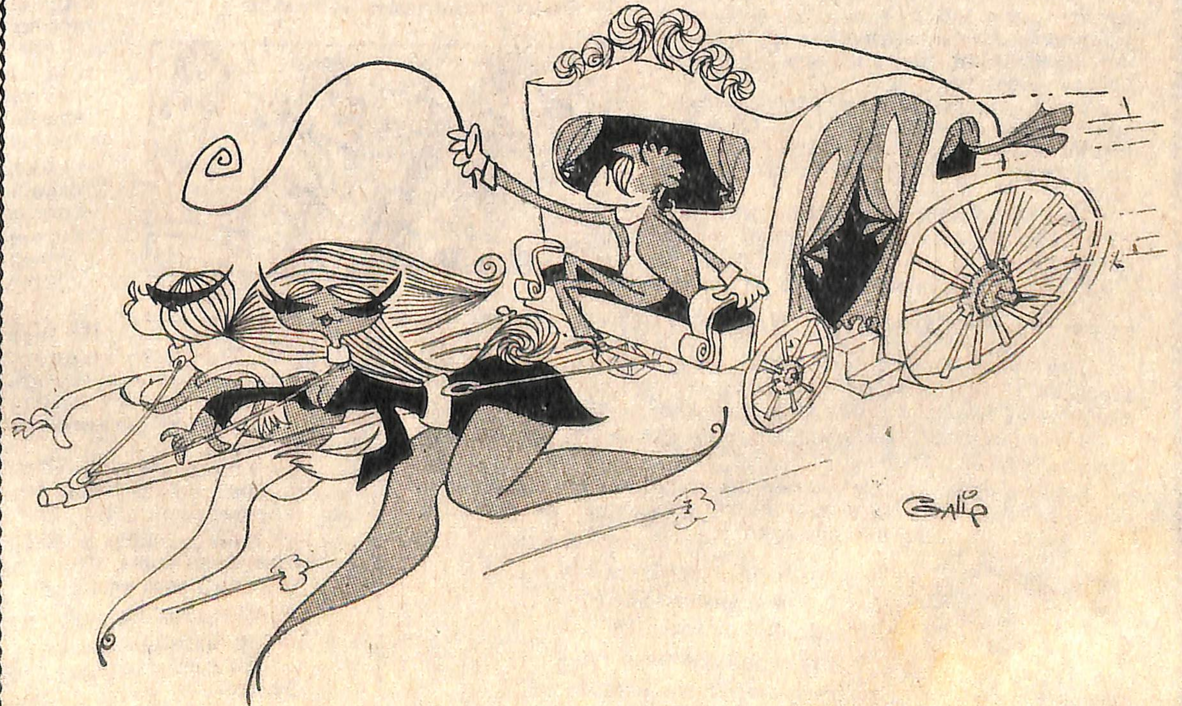
şiirsin mısra mısra;
, güzel Helena mısın?

orsun:
mısın?

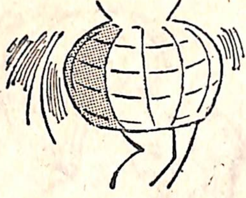
ben de sensiz edemem:
sen ise Havva mısın?

Mukadder ÖZAKMAN

At koşumları, süs eşyası olarak kullanılıyor. — Gazeteler —

MODAYA UYANLAR!

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

ECAVİT SATİR'İ MARS EYLEMİŞ !

— Ula Memiiiiş!... Baban niye gelmemiiiiş?
— Babam degirmana getti!
— Degirmanda ne var ki?
— Degirmanda Murteza var.. Altı Çatal Murteza!... Halk Partısı Murteza!... Hani bize kefil olmuşdu da seçim zomani biz İstanbul'da garpuz satiyken bizim yerimize sandıhlara «Altı Çatal» oylarini atmıştı ya.. işte o Murteza!...
— Murteza evvelisü gün şehere getmiş he mi?
— He ya!
— Şeherde partı reyizini görmüş he mi?
— He ya!
— Ne hovadis getirmiş?
— Çoh hovadis getirmiş Hıdır emmi!... Bobam degirmana getti ki Murteza'dan hovadis ala...
— Altı çatal üstüne he mi?
— He ya, altı çatal üstüne!... Gurultay olmuş Hıdır emmi, Gurultay!... Ecavit ilen Kemmol Satir gayfeye getmişler Hıdır emmi, biliy misin, soğna efendime söyliyem, Büland Ecavit demiş ki «Gel seninlen bir tavla oynayah» demiş! Kemmol Satir da demiş ki: «Sen cığızlıh ediysin gardaş,» demiş, «İsmat Poşa hakem olsun da oynayah,» demiş. Getmişler İsmat Poşa'yı çağirmişlar. Başlamışlar zarları atmaya.

Ecavit:

— Heyyy gözünü yedigim gemik, demiş, başlamiş zarları sallamaya. Bi düşeş, bi düşeş, bi dört cıhar, diyerekten bütün gapıları dutmuş.

Kemmol Satir:

— Ha bobam siyasat gemigi, demiş, elini gösküne vura vura atmış zarlari. Bir düse gelmiş, soğna efendime söyliyem bi cıhar dü gelmiş, anliy misin, soğna hepyek, dübara... der iken «gele» atmaya başlamiş... Asabatı bozulmuş anliy misin Hıdır emmi?

— İsmet Poşa neylemiş? Hep seyirci mi galmış?

— Gosgoca İsmat Poşa seyirci galmağ olir mi Hıdır emmi? Ecavit dü-beş atinca Kemmal Satir'in tarafını dutmiş. «Bu zar demiş, dü-beşe de benziyi, penci dü'ya da.. Ecavit yeni başdan atmiş zarı, gine dübeş gelmiş.

Bu sefer İsmat Poşa:

— Ecavit oyunu alacah, emme ve lâkin Kemmol Satir da oyuncu galacah!... demiş, anliy misin Hıdır emmi?

— He ula, he!... Anliyim... Ne ikide bir «Anliy misin?» deyip duriysin? Gosgoca İsmat Poşa'nin siyasetini anlamağ mümkünisi var mı? Eee, de görem, soğna n'olmuş?

— N'olacah Hıdır emmi, Ecavit mars etmiş, çıhmış!

— Nesine oynamışlar oyunu?

— Nesine oynamişlar ki Hıdır emmi, bizim gibi köy gayfesindeki gohmuş lokuma oynamamışlar helbet, anlıy misin, altı çatal partısının baş koltuğuna oynamışlar!...

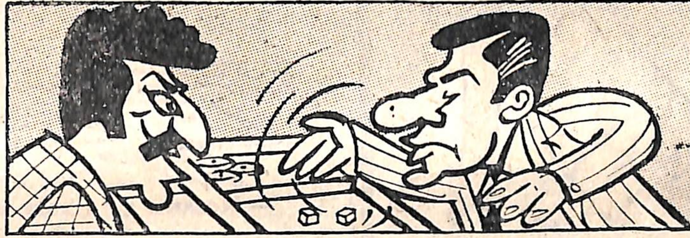
— Goltuğa Ecavit geçmiş he mi?

— He ya!...

— Ula Memiiiş, İsmat Poşa niye goltuğa geçmemiiiiş?

— İşin o yanini bilmiyim gayri, anliy misin, bobam degirmana getti ki herbir şeyi örgene. Siyasetin dayısı Ecavit'te, havodisin goyusi Murteza'da!... Anlıy misin Hıdır emmi?

— Anlıyim ula, anlıyim!... Sen get de benim annamadığimi İsmat Poşa'na annat, anlıy misin?

CHP'nin, Cumhuriyet Senatosunda bir grup başkanvekili var: İstanbul Senatörü Fikret Gündoğan dostumuz.

Aslında Gündoğan'ın yaşı da, başı da C. Senatosundan çok Millet Meclisine yakışırdı. Tâ delikanlılığından beri tanıdığımız Gündoğan dostumuz hâlâ deli-kanlıdır da ondan! Yaşı ile, başı ile, gönlü ile, heyecanları ile —ele avuca sığmaz— bir çekirge gibidir.. hiç bir etkenin sesini kısamıyacağı bir Ağustos böceğidir de ondan...

Gündoğan'ı Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturtsanız yine değişmez. Bakarsınız zıp zıp oynamaya kalkar. Bakarsınız kamusal kimliğini ve kişiliğini özel kimliğinin ve kişiliğinin espri özentisine ipotek edip çıkar.

Bu afacan çocuğu, CHP. gibi ağırbaşlılık iddiasında olan bir partinin nasıl grup başkanı seçtiğini anlamak da güçtür. Tıpkı geçenlerde Cumhuriyet Senatosu müzakerelerinde sayın Gündoğan dostumuzun espri merakını anlayamadığımız gibi.

AP. Aydın Senatörü İskender Cenap Ege'yi de tıpkı Gündoğan gibi çok eski yıllardan tanırım. O da en az Fikret Gündoğan kadar yakın dostumuzdur. İşin ters tarafı, İskender Cenap Ege dostumuzun delikanlılık yıllarındaki durgun, ağırbaşlı ve sâkin havasının, Gündoğan'ın havası ile tam bir çelişme halinde olmasıdır.

Şimdi.. duyduğumuza göre kürsüde konuşan hatiplere lâf atarmış ara sıra. Oysa eskiden lâf atmak şurda dursun altın yaldızlı çerçevelerdeki fotoğraflara göz atmaya bile üşenirdi...

Aşağıdaki konuşma işte bu iki (CHP'li ve AP'li) senatör arasında Cumhuriyet Senatosunda geçmiştir.

Fikret Gündoğan kürsüdedir. Ve bir yandan yeni sözcüklere, bir yandan da —mizacının doğal bir gereği olarak— espriye susamıştır iyice.

Konuşması sırasında «Parasal» diye bir kelime kullanır.

İskender Cenap Ege, oturduğu yerden:

— Bu da ne demek?

Diye lâf atmaya başlar.

Ve Fikret Gündoğan, bir an için, altında bulunduğu çatının, Parlâmentonun en ağırbaşlı üyelerine ayrılmış olduğunu unutarak, tıpkı senli-benli bir yakını ile konuşur gibi, haftanın incisini ortaya atıverir:

— **Parasal paravî demektir!... Sen gevezî olduğun için anlayamazsın!...**

HAFTANIN İNCİSİ : PARAVÎ

★

SALÇA - SOS - SOSYALİZM!

Marmara Otelinin havuz başında üç sosyetik hanımla konuşuyorduk. Üçü de 24 ayar sosyalist görünen bu sevimli dostlarıma beş kelime sordum ve ne anlama geldiğini söylemelerini rica ettim.

Bu kelimeleri ve sosyetik sosyalistlerin verdikleri anlamı aynen yazıyorum:

ALAF : Lübnanlı bir film yıldızı.
El-Fetih Komando Teşkilâtının ikinci başkanı,
Bir Bulgar yazarı.

PALAN : Gümüş veya altın kabzalı hançer.
Bir çeşit kumar oyunu,
Meşe palamudu.

GUZLACI : Bir nevi baharat,
«Güz» mevsiminin ilk ayı,
Bir dükkâncı.

YUFKA : Hassas yürekli insan,
Bir Rumen şarkıcısı,
Merhametli insan.

AĞIL : Gözü yaşlı insan,
Balık ağlarının atıldığı yer,
Beyazımtrak yâni ak renge yakın bir renk.

Limon suyunu karıştırdıkları votka kadehlerini büyük bir arzuyla yudumlarken yürekleri Anadolu köylüsü ve Anadolu halkı için burkulan (!), bu bilinçli ve inançlı sosyalist dostlarımızın anlam verdiği kelimelerin Anadolu sözlüğündeki karşılığını da antr parantez açıklamak isterim:

ALAF : Hayvan yemi, **PALAN :** Semer, **GUZLACI :** Doğurması beklenen hayvan, **YUFKA :** Sac ekmeği, **AĞIL :** Koyun, kuzu türündeki hayvanların barındığı yer.

Şık ve güzel hanımların dudaklarında bazı kelimeler, gerçekten çok ilginç ve çok anlamlı oluyor. Ama ne var ki, sosyetenin sosyalizmi, 24 ayar da olsa, çok gülünç kalıyor gerçeklerin aydınlığında.

Kavanoz kalçalı dünyamız, Sos-yete'nin ve Sos-yalizm'in son iki hecesini atıp, sadece «Sos» unu almış ve biberli salçasıyla karıştırdıktan sonra, kırmızı kırmızı, onun bunun yüzüne, gözüne bulaştırmış!...

Ala-ala-heyyyyyy!...

HASTANIN KÖYDEYİŞİ

Güzel ve anlamlı sözlere eskiden vecize derlerdi. Dilimiz arı'laşmaya başlayıp da arı gibi biribirimizi sokmak moda olduğundan beri vecizenin yerine «Özdeyiş» sözcüğü kullanılıyor.

Ses uyumundan yararlanarak ben de «Köydeyiş» sözcüğünü türettim. (Müsadenizle!)

Ara sıra bizim köyden tekerlemeler sunarsam umarım ki anlamını anlamakta ve kavramakta güçlük çekmezsiniz. Bu haftaki köydeyişimiz şu:

Süvarisini tekmeleyen kır at,
Arkadan kurulan saat,
Söz dinlemeyen evlât,
Erken uyanmayan avrat...
Bunların hangisi kapında ise, at!..

GÜZELLİK VERGİSİ

Hong-Kong yetkilileri yeni bir vergi tasarısı hazırlamışlar: Gençlik ve güzellik vergisi!...

Genç ve güzel olduğunu iddia eden tüm hanımlar, ancak vergi karnelerini göstermek suretiyle ispat edebileceklermiş fiili durumlarını.

Vallaha çok akıllı adamlar şu Hong-Konglular!...

Aksi iddiada olacak tek hanım, henüz annesinden doğmadığına göre, bakın görün, bütçe açıklarını ne kolay kapatacaklar...

Oysa biz bütçe açığını kapatmak için, bir parmak Personel Yasası balıyla milletin ağzını kapatmaya çalışıyoruz.

Koysanıza bu çeşit vergi!..

Ne duruyorsunuz sayın baylar? Eşlerinizden mi korkuyorsunuz? Yoksa kaynanalarınızdan mı?..

Selâhattin'in lâmbası

YAZAN: SUAVİ SÜALP

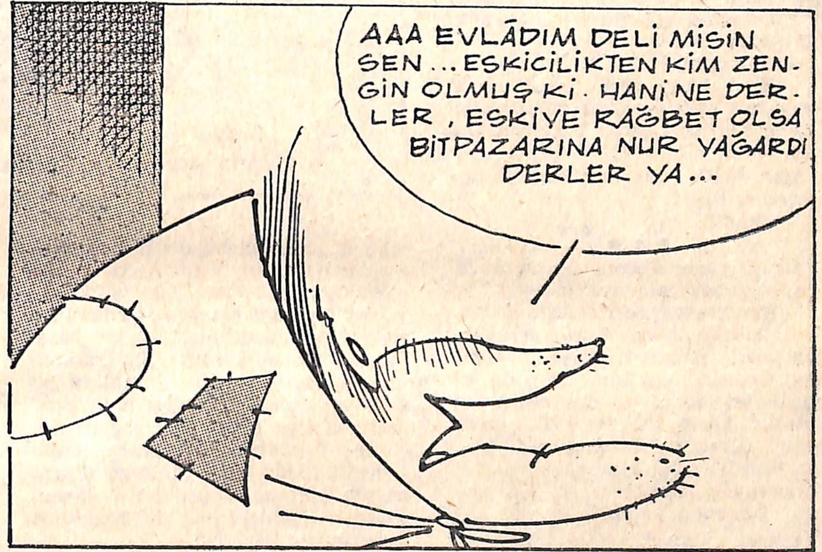
ÇİZEN: SEMİH BALCIOĞLU

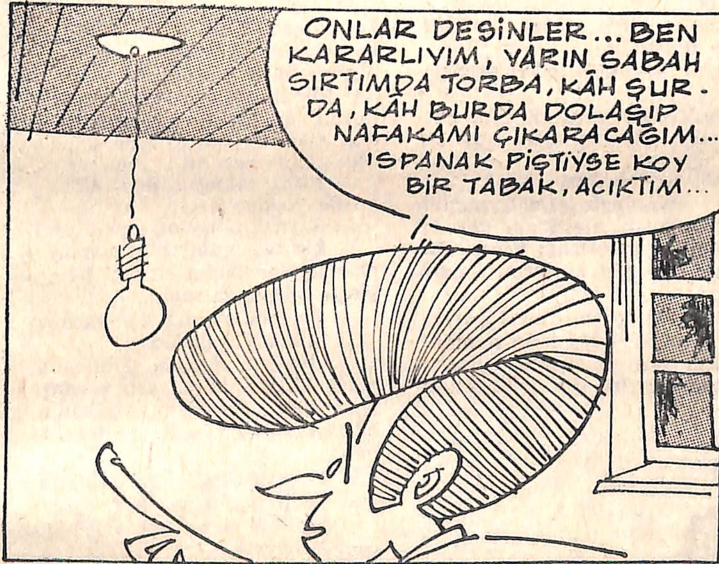
7

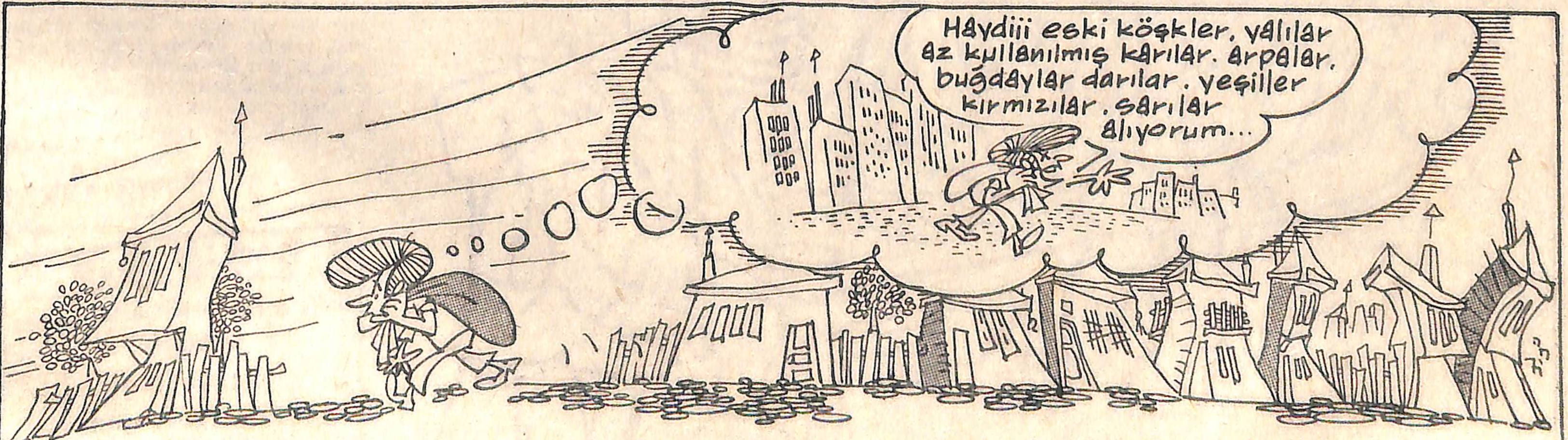

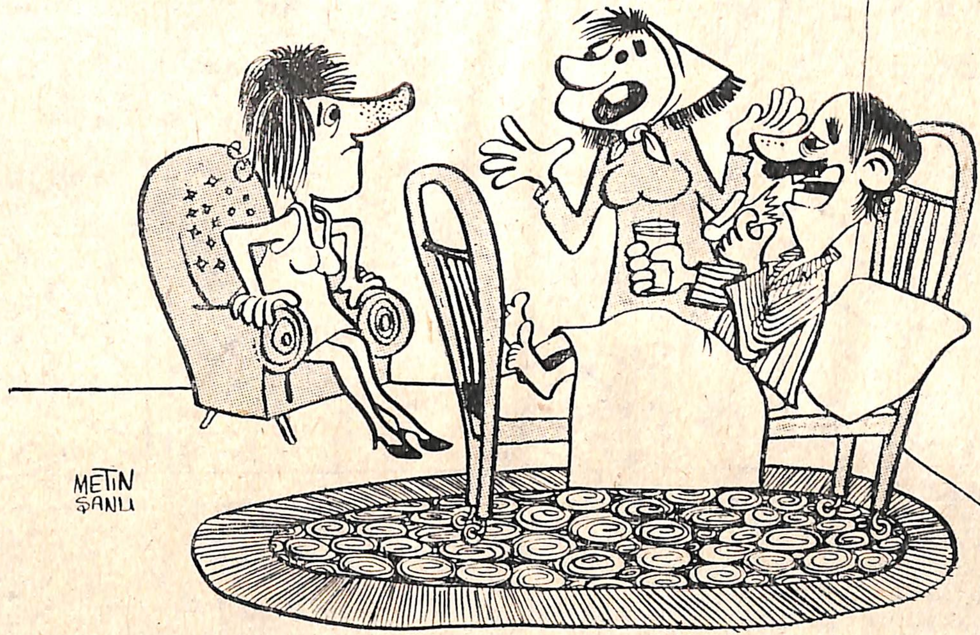

...VE BÖYLECE SELÂHATTİN SABAHI ETTİ. BİR KURU ÇAY İÇEREK BODRUMDA BULDUĞU ESKİ BİR ÇUVALI SIRTINA ATTI, ANNELİĞİ NAFİYE HANIMIN HAYIR DUALARI ARASINDA DAHA KARGALAR BİLE UYANMADAN YOLA KOYULDU... "Ne kadar hazin değil mi ?.."

Gizli ajan

çeviren: Süheylâ AYKUT

— 6.243 ilâçtan sadece 85 adedi evsafa uygun. —

— Evsafa uygun ilâç bulamadığımız için, şimdilik reçeteleri yedirerek tedavi ediyoruz!..

AJAN 84.00, telefon çaldığında mışıl mışıl uyuyordu. Alıcıyı kulağına götürerek uyku dolu bir sesle:

— Alo, dedi.

— Ben albay, diye cevap verdi karşı taraftaki ses. Sizi bekliyorum. Onbeş dakikaya kadar büromda olunuz.

Ajan 84.00, bir kedi çevikliğiyle yerinden fırladı:

— Şimdi!...

* * *

Albay, parmaklarını masanın üstündeki dosyaya vurarak:

— Şimdi görevinizi açıklayacağım, dedi. Arnouville-les Gonzesse'e gideceksiniz. Ticaret Oteline ineceksiniz. Odanızı ayırttım. Son derece güçlü bir yabancı ajanın, başka bir yabancı ajana bazı vesikalar vereceğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bunları istiyorum. Çalışın, çabalayın, vesikaları ele geçirin!

— Tamam patron.

Yıldırım hızıyla evine dönen ajan 84.00 hemen valizlerini hazırladı, soluğu doğruca adı geçen sayfiye yerinde aldı, Ticaret Otelini bulup, kendine ayrılan odaya daldı!

İşi hiç de kolay değildi. Bütçesi fakir, kredisi sınırlı olduğu için tatsız tuzsuz, şarapsız viskisiz yemeğini yediği restoranın penceresi önüne oturmuş hem geleni geçeni, hem de içeri girenleri inceliyordu. Bakışları birden siyahlar giyinmiş bir adama doğru kaydı. İçini garip bir his bürüdü. Aradığı adam garanti buydu! Kolunun içinde gizlediği mikro fotoyu harekete geçirerek adamın bir kaç poz resmini çekti, düştü peşine.

Garip davranışlı siyahlı adam önce lüks bir villâya girdi. Ajan 84.00 villâya giremediyse de hemen pencerelerin birine yapıştı. Ayna gibi görünüyordu içerisi. İşte, şimdi siyahlar giyinmiş esrarengiz adam, sarışın, çok güzel bir kadınla karşı karşıya bulunuyordu. Bu kadının tarifini casus romanı yazanlara bıraksaydık, mutlaka şöyle anlatacaklardı: «Dalga dalga sarı saçları, biçimli omuzlarına dökülmüş, kalın şehvetli dudakları binlerce erkeği baştan çıkarmaya yönelmiş, naylon çoraplar içindeki biçimli bacakları esas duruşa geçmişti.»

Mikro fotoyu yeniden harekete geçirdi ajan 84.00... Kısa bir konuşmadan sonra ayağa kalkan kadın, küçük bir çekmeceyi açtı, esrarengiz adama, esrarengiz kâğıtları verdi. Villâdan çıktı adam. Bir sokak fenerinin arkasına gizlenen ajan 84.00, avını yeniden izlemeye başladı. Adam bir kiliseye girdi, ajan kapıda bekledi. Millî hisleri galeyana gelmiş, kilise kapısında, «Tanrım, bütçemiz sınırlı, mermilerimiz sayılı olduğu için devleti zarara sokma; böyle namussuzların cezasını sen ver!» diyerek bulunduğu mevziden bir kaç el beddua da etmişti.

Kiliseden çıkan adam Fou-Rire caddesi 23 numaranın önünde durdu. Burada oturduğu belliydi. Eve girmesinden hemen sonra, ajan 84.00 aralık kapıyı omuzlayarak daldı içeriye! Neye uğradığını anlayamayan esrarengiz adama:

— Dur arkadaş, dedi. Kartları açık oynamanın zamanı geldi. Az önce size verilen kâğıtlar beni de ilgilendiriyor.

— Fakat...

— Silâhlıyım!

Tabancasını çıkardı. Bakışları siyahlı adamın üzerinde, silâhını parmağında fır fır döndürüp duruyordu.

Tabancayı gören adam yumuşayacağına diklendi:

— Hiçbir şey elde edemiyeceksiniz!

Yumuşak davranmanın, işini güçleştireceğini anlayan ajan sert bir sesle:

— Höh! diye bağırdı.

Fakat esrarengiz siyahlı bununla da yılmamıştı. Hattâ bir deli ile karşılaşmanın çaresizliği içinde «Ne yapayım» der gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Yoo, hemen işi bitirmesi gerekiyordu. Ajan 84.00 bir judo numarasiyle avını yere yuvarladı, suratına okkalı bir yumruk attı, cebinden çıkardığı kalın bir iple esrarengiz adamı güzelce paket yaptı! İşi tamamdı artık. Başladı etrafı araştırmaya. Büyük bir çekmecede, üstünde «Yeryüzünde barış» yazılı bir zarf vardı ki, bu sözler şifre cetveline göre «Birinci örnek plân» anlamına gelirdi. Zarfın hemen yanında bir deste de para vardı.

* * *

Huzur ve sevinç içinde Paris'e dönen ajan 84.00 hemen fotoğrafları banyo etmiş, patronunun karşısına dikilmişti.

— Teşekkür ederim, dedi albay. İşinizi çabuk bitirdiniz. Raporunuzu uzmanlara vereceğim.

Ajan 84.00 mutlulukla evine döndü. Büyük bir bardak ıhlamur doldurdu, henüz ilk yudumunu almadan gelen telefon üzerine soluğu yeniden büroda aldı.

— Biraz yaklaşın, dedi albay.

Ajan yaklaştı:

— Buyrun albayım, emrinizdeyim.

— Siz bir aptallar kralısınız! Budalaların en budalasısınız! Ne yaptığınızı biliyor musunuz?

— Evet albayım... Bir yabancı ajanı suçüstü yakaladım.

— Sersem, o ajan dediğin Gonzesse kilisesinin papazı; şahane sarışın diye adlandırdığınız kadın da ellisini aşkın, semtin en iyiliksever insanı...

— Peki, üstünde «Yeryüzünde barış» yazılı zarfta ne var?

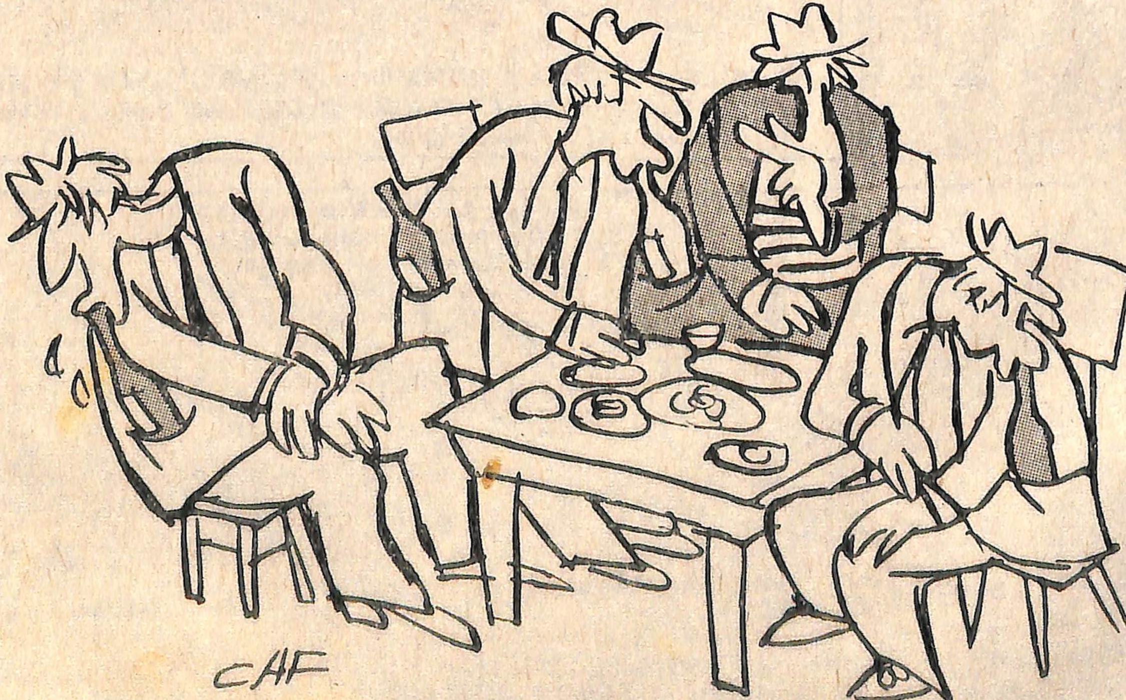
— Rahibin pazar vaazı için yapacağı konuşma...

— Paralar?...

— Onlar da düşkünlere dağıtılmak için sizin «Şahane sarışın» tarafından yapılan yardım... Haydi artık defolun karşımdan!

Ajan 84.00 hemen defoldu ve eski mesleği olan psikologluğa döndü.

Bertrand de Goyon'dan
çeviren :
Süheylâ AYKUT

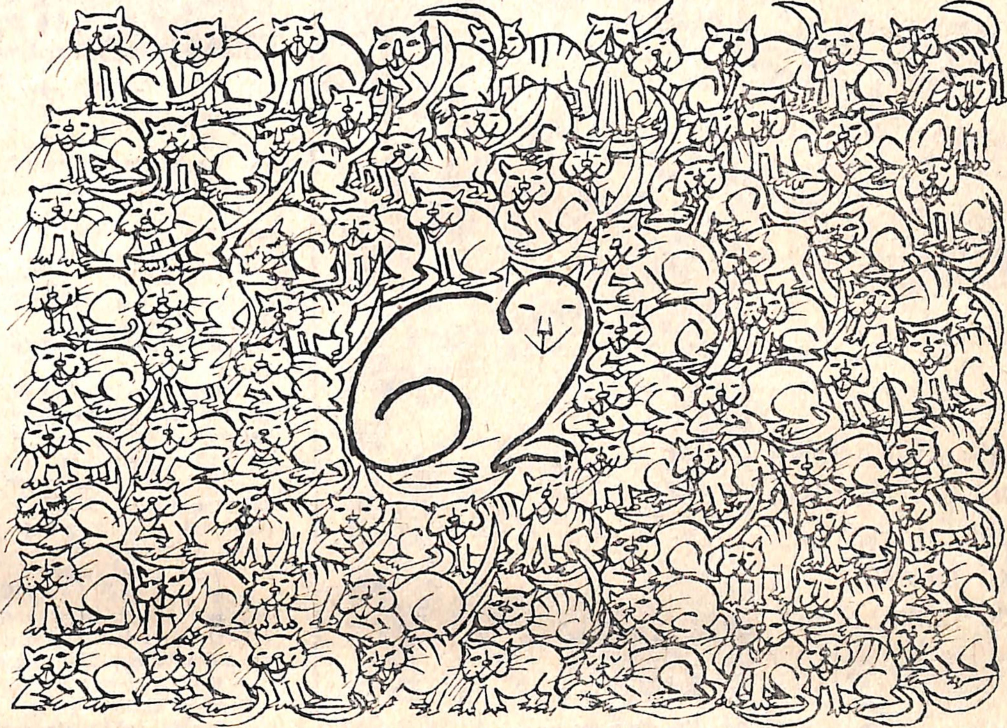
— «Herkes cebinden içecek» dememişmiydik ahbap!..

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiyatı : 125 kuruştur.

— No. 6 —

— Burada dişi bir kedi yaşını gizliyor... Bu kedi nerede ve kaç yaşında?..

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

PAZARTESİ

Kolayı var

Biri ithal, biri yerli, iki ana sorun nedeniyle seyircinin karşısında kıvır kıvır kıvranan oryantal dansözlere döndük.

Haftalardır içte susuzluktan kavrulan bölgelerimizin dertleriyle yanıyoruz; dışta, haşhaş ekimini yasaklamamızı isteyen Amerika'nın baskısından bunalıyoruz.

İşin yoksa şikâyetleri dinle dinle tozut!

«Kuraklığın felâket halini aldığı Doğu'da, su karaborsaya düştü!»

Derken dışardan bir ses:

«Haşhaş ekimi önlenemezse Amerika, Türkiye'ye yaptığı yardımı kesecek!»

Tehdit kokan bu habere üzülmenize kalmadan, daha üzücü bir olay takılıveriyor gözlerinize:

«Görülmemiş bir kuraklığın hüküm sürdüğü Güneydoğu'da halk, ölmemek için göçe hazırlanıyor!»

Göz pınarlarınızda titreşen iki damla yaş, bir demecin öfkesiyle kuruyuveriyor hemen:

«Türkiye'nin haşhaş ekimiyle ciddi bir mücadeleye girişmediği gerekçesiyle Amerika, Nato'yu harekete geçirdi.»

Kızmanızın mı, kederlenmenizin mi gerektiğini düşünürken olaylar daha hızlı gelişiyor:

«Görülmemiş kuraklık yurdun her tarafını sardı!»

«Haşhaş nedeniyle Amerika, Türkiye'ye ceza verecek!»

Aman mister, suyu bitmiş ateş üstündeki tencere gibi çatır çatır ça'layan bir ülkeye ceza mı ister?

Durum ortada... Haşhaş ekmemizi önlemek isteyen siz değil misiniz? O halde bu korkunuz, bu telâşınız neden?

Siz siz olun ne yardımı kesin, ne Nato'yla temasa geçin, ne ceza verin. Açın ellerinizi Tanrıya, bizdeki bu kuraklığın devamını isteyin.

Zira marifet haşhaşı ekmek değil, su bulup yetiştirmektir.

SALI

Pay ummayalım

Duydunuz mu, okudunuz mu bilmem. Son üç yılda din değiştirip Müslümanlığı kabul eden Almanların sayısı sekizyüzü bulmuş.

Biliyoruz, her şeyde olduğu gibi yine bir sürü fırsatçıyı harekete geçirecek bu açıklama. Her konuşma fırsatı bulan, «İmanlı ve plânlı çalışmalarımız, işte bu mutlu sonucu doğurmuştur» gibilerden demeçler verecek, palavralar atacaktır.

Yoo, beleşçiliği bırakalım baylar. Başarı ne sizin, ne bizim... Bal gibi, turist pasaportuyla Alman sınırına dayanan işçilerimizin...

Yaz demeden, kış demeden dayandılar, direndiler, ülkeye girmek için çeşitli yollar denediler; sonunda kendilerini değil ama, Almanlara Müslümanlığı kabul ettirdiler.

ÇARŞAMBA

Kent değil, okul

Ankara Büyükelçiliğinden alınan Dubçek, bir kereste fabrikasına yerleştirilmiş.

Eh, başkentimizin sihirli özelliklerinden birini daha öğrendik demek. Bizden adımını atan mebus oluyor, müdür oluyor, Bakan oluyor; eloğlu Ankara'da altı ay ihtisas yapan diplomatlarını «Uzman» olarak kereste fabrikalarına yolluyor!

PERŞEMBE

Şu bizim arkadaşlar

Kuraklık bölgesindeki incelemelerini bitirip, kaldığı otelin havuzunda serinledikten sonra gazetecilerin sorularını cevaplandıran Köyişleri Bakanı, «Hissedilir derecede susuzluk yoktur» demiş.

Şu bizim arkadaşlar da bazen pek çocukça işler yaparlar doğrusu. Tok adama kıtlık hakkındaki düşünceleri sorulur mu? Sorulursa elbet:

— Hamdolsun hissedilir derecede bir kıtlık yoktur, diyecektir. Havyarlar biraz bayatça ama...

Ya da parasının hesabını bilemiyecek kadar zengin birine, piyasada görülen kriz hakkındaki görüşlerini sormaya benzer bu. Azarlarcasına parmağını sallayıp:

— Yooo, asılsız haberlerle vatandaşın kafasını bulandırmayın, diyecektir. Piyasada bir kriz varsa nedeni paranın azalması değil, sıcakların artmasıdır.

Sen tut, havuzun içindeki Bakana sor:

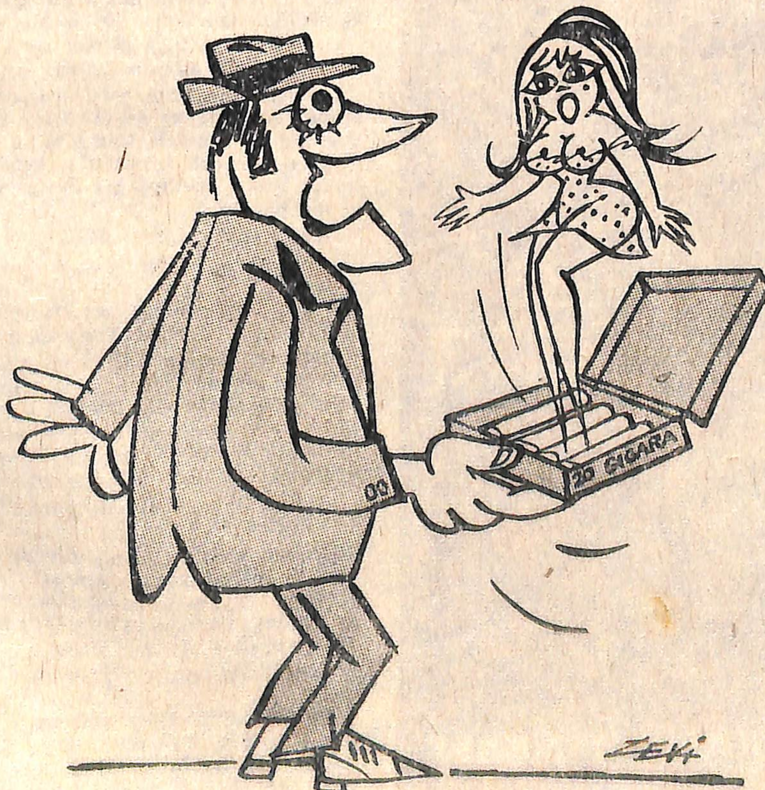
— Memlekette gerçekten endişe edilecek bir kuraklık var mıdır?

Bakanın ağzıyla biz cevap verelim:

— Yoktur.

Tıpkı kuraklık bölgesinin susuzluktan yanan insanları arasında bir gazetecinin olmadığı gibi...

— Sigara paketinden bir «sevgili» çıktı. —

— Ben sana sigarayı yasak etmedim mi ayol?..

CUMA

Heykeli bile tiryaki

Gazeteler, Amerika'nın dünyaca bilinen ünlü Hürriyet Heykelinin üstünde on kilo eroin bulunduğunu bildirirken, konuyu yakından inceleyen otoritelerimizden biri şu açıklamayı yapıyor: «Türkiye'nin bütün afyonu eroin olarak Amerika'ya girse, onsekiz günde biter.»

Konunun yabancısı olduğumuz halde, buna bizim de aklımız yattı.

Biter mi, biter...

Böyle tiryakiler olduktan sonra bizim eroinler ancak Hürriyet Heykeline yeter!

CUMARTESİ

Hüner ve kader

Gazetelerden birinde çıkan: «Rakiplerine meydan okuyan berber kendini ayaklarından asarak başaşağı, müşterisini traş etti.» haberinden sonra, Derince'li berberlerden biri de «Biz böylesini de yaparız» diyerek hem kendini, hem müşterisini ayaklarından ağaca asmış, adamı bir güzel traş etmiş!

Haydi berberlerin tutumuna «Meslek hüneri» diyelim.

Ustura altındaki adamın durumu ise, sadece vatandaşın kaderi!

PAZAR

Ne işler var

«Bu pahalılıkta 450 lira maaşla yaşanmaz» diyen iki çocuk anası hemşire, mesleğini bırakıp şarkıcılığa başlamış. Hayırlı olsun.

Haddimiz olmayarak bir akıl da biz verelim:

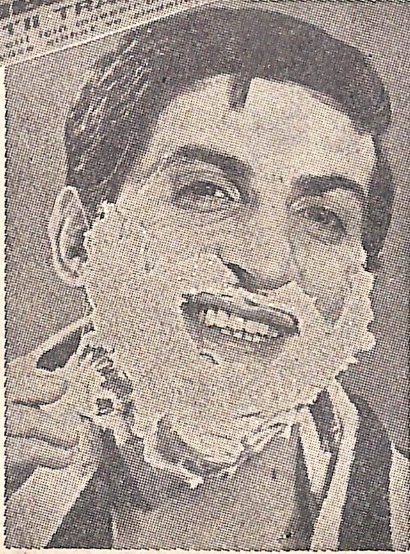
Eğer günün birinde «Bu pahalılıkta bir kaç bin lira ile geçinilmez» derseniz, çekinmeden politikaya atlayın, seçime katılın, parlâmentoya girin. Yapacak iş bulamasanız bile ayda onbini cebinize atarsınız, keyfinize bakarsınız. Bu pahalılıkta ona da para denmez ama, bu maaş sadece bir parmak kaldırmaya.

Vedat SAYGEL

Can Bartu:

"Ben de Gibbs traş kremi kullanıyorum,, diyor.

Sizde Can Bartu gibi bol köpüklü Gibbs'le traş olarak sıhhatli bir cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

GRAFİKA GI 704

(İlâncılık : 893 — 124)

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 33 —

— Sarışın?

— He!

— Nasıl olmuş sarışın?

— Ne biliym, olmuş işde...

— Sarışınların hepsi güzel olurlar, artis gibi olurlar.

— O da artis gibi.

— Gondun desene! Ee oğlum, bizden geçdi artık, bil ki bu dünyada ne yaparsan kâr...

Usta derin derin içini çektikten sonra:

— Gız garı işimiz yok, bâri içkimiz olsun, dedi ve kocaman şarap şişesini sirke şişesinin yanından alıp, tasına doldurdu, içti:

— Gocasına yakalanma da, bak dalgana, dedi. Herif böyle bişeye müstehak olmasa, gız gelip de sana yalvar yakar olmaz.

— Ama usda! dedim.

— Yok oğlum, seninkine bi lâf yok, o zemzemnen yıkanmış.

— O kadar iyidir ki usda. Bak, bana dolmakalem bile almış.

— Peki, sen ona ne alacan?

O anda aklıma geldi:

— Heyya, sahi usda ne alsam? dedim.

— Lan oğlum, gız hediyeyi alırkene bana mı sordu sen bana soruyon? Ne alırsan al, garı gız milleti daha çok incik boncukdan hoşlanır.

— Bi küpe, ha usda?

— Al!... Sallananından al!

— Yaşşa be usda, sen ne eyi adamsın!

— Ee oğlum, bilmem ki, sahiden ilerde okuluna devam eder okur adam olursan beni anan mı bir gün?

Anarım Fazlı ustacığım, anarım... Adam olmasam da anarım, olsam da anarım. Nerdesin kimbilir şimdi sen?

— Hem, dedi, gapları bitirir bitirmez get al, yarın fırsat bulaman almaya.

— Sağol usda!

O gece eve, koltuğumun altındaki kesekâğıdından daha büyük bir sevinçle gittim. Avluya girince de Cumali emminin odasına bakıp:

— Nah lan, dedim, gızı başgasına verdin de eline ne geçdi? Bak, gız yine eninde sonunda benim oldu.

Bir de tükrük fırlattım o tarafa. Odaya girip, kısılmış gaz lâmbasını açtım. Babam:

— Sen misin oğlum? dedi.

— He baba, dedim, sana portakal getirdim.

— Hay Allah senden razı olsun oğlum, bir de yüreğim yanmışdı ki..

Anam da kalktı. Hepimiz birer portakal soyduk yedik. Biraz sonra âbim geldi. Babam da iyiceydi o gün biraz. Öyle tatlı hayâller, öyle mutlu günler kurduk ki gelecek dünyamızda, bir ara ben bile coşup:

— Beyler paşalar gibi yaşayacağız! dedim.

Biz biraderle sırt sırta verdik, anam romatizmaları olduğu için kerevetine çıktı, peder yatağında, mutlu uyuduk. Uyumadan önce hep Raziye'yi düşündüm:

— Acaba şimdi ne yapıyordur? diye.

Aklıma kötü şeyler gelince, gündüz öpüştüğümüzü düşünmeye başladım. Babam inledi arada bir, anam: «Allah çok şükür!» dedi bir kaç kez... Uzaktan horozlar öttü vakitsiz yakitsiz, dalmışım...

Sabahleyin anamın sesiyle uyandım:

— Hadi oğlum yörü işe! diyordu.

İçimde tarifsiz bir sevinç, geçirdim pantalonumu üstüme. Anamın, kendi eliyle eğirip ördüğü kollu kazağı giydim. Bir de üzerine yeni ceketimi aldım. Hiç yapmadığım şey, aynada da saçımı taradım. Lâmbayı üfleyip çıktım dışarı. Coşkun bir yağmur yağıyordu. Kimbilir şu anda, şu sabaha bir saat kalmış zamanda uykusunun tadını çıkaranlar için ne hoştu bu yağmur?

Görevini bitirip evine giden Karasoku'nun bekçisiyle selâmlaştık:

— Bizim güneş batıyor, dedi.

— Eh, bizimki de doğuyor, dedim.

Konaklar geçtim, zengin konakları, oradaki insanları düşündüm, acaba bu yağmuru onlar da severler miydi? Belki bir şimşek sesiyle uyanır kadın, daha çok sokulurdu kocasına, sımsıkı sarılırdı. Adam bilinçsiz dolanırdı karısının beline. Öpüşürlerdi oluklardan akan sular betonları hışır hışır döverken... Ninni söyler sular, tasa yok yaşam kavgası için, dokuzda da kalksa olur, onda da, hattâ hiç kalkmasa da olur...

Ama ben, güneşi lokantada doğuracağım... Çıra da kalmamış, söylemeli Ökkeş âbiye. Hem bu kömürler de yaş, onu da söylemeli. Şu ortadaki ızgara da hapı yutuyor, şimdiden erimiş iki kolu. Okulda öğrettikleri karbondioksit yalnız bitkilere yaramıyor, ateşi yakmak, tutuşturmak için de yarıyor, üfle Kemal, biraz daha hızlı üfle, körük gibi... Bu namussuz orta ocak, deliği mi tıkalı, bakmalı bir ona da...

Şimdi sıra geldi koca maltıza! Böyle yağmurlu günlerde onu yakıp tutuşturmak çok güç. Yaktıktan sonra nereye koyacaksın? Yine koyalım bakalım karşıdaki dükkânın kepenginin altına. Memlekette silik insan gırla, keyif için bir tekme savurur devirirler maltızı. Ondan sonra topla ateşleri birbir... Islanmış kömürleri yakabilirsen yak.

Nesini severler şu nohudun bilmem ki? Kuru fasulye desen yine neyse, ya bu nohut? Gûya bu ovanın nohuduymuş, yalan, sabaha dek suyun içinde bir milim bile büyümemiş, biz ne nohutlar gördük, dersin bir gece içinde hâmile kalmış. Neyse Kemal, sen yiyecek değilsin ya...

İnsanlar iki öğün yemek yeseler n'olurdu sanki? Hiç olmazsa biz bulaşıkçıların işi yarı yarıya azalmış olur, sabahları çorba yapmak derdinden kurtulmuş olurduk. Her neyse, çorba pişirmek de bir sanat. Anam öyle der, zurna çalmak bile bir zenaat, öğren at bir tarafa. Gel bakalım gebeş tencere, içine su koyalım, kaynatalım, üfürelim... Kaynadın mı, eh öyleyse yüz dereceyi geçtin. Okumuş bulaşıkçı olmanın hali başka... Nerde bizim şehriye? Evet, dolapta... Kıralım bakalım... Bu kadar kâfi. Dökelim biraz daha su içine, Ökkeş âbi iyi adam, beş porsiyon fazla çıksın, bizim yevmiye yanına kâr kalsın. Atalım tuzunu da... Gel bakalım baboş tava! Hay şu soğanı ilk icat edenin! Soğan yerine turp veya havuç doğramayı akıl etselerdi ya... Ağlama Kemal ağlama, az kaldı bayrama, bugün Raziye'nle yine buluşacaksın. Kavuralım bakalım soğanı. Ne demişti Fazlı usta, soğan pembeleşinceye dek kavuracaksın demişti. Atalım içine

(Basın : 60176 - A - 20266 — 123)

salçasını. Kırmızı yemeği sever millet, azıcık da yemek boyası, iki avuç da kırmızı biber, iştahsızlara iştah ilâcı. Biraz toz nane. Dökelim bunun hepsini gebeş tencereye!

Çorba hazır beyler!...

Önce biz yiyelim, oh elime sağlık, mis gibi olmuş...

— Hoş geldin usda!

— Hoşbulduk.

— Şehriye yaptım.

— Yesinler...

İşte garson Fehmi, sabahçı...

İşte patron Ökkeş âbi...

İşte ilk müşteri, bir şoför:

— Çorba var mı?

— Var.

— Ne çorbası?

— Şehriye.

— Mercimek yok mu?

— Pişmedi daha.

Ye ulan inek işte, midenle kontratın mı var, sana sabah sabah mercimek çorbası yedireceğim diye?...

Yesin, âfiyet olsun!

Sonra hummalı bir çalışma. Ispanak, yumurtalı ıspanak, kavurma, kapama, orman kebabı, tas kebabı, tepsi kebabı, kuru fasulye, nohut, iç bakla, pilâv, irmik helva, komposto...

Yesin millet, paralı imarethane mübarek!...

Usta saat ikide izin verdi:

— Aldın mı lan küpeyi? dedi.

— Aboov, eyi hatırlattın vallaha usda, unutmuşdum, dedim.

— Çok möhim, avrat milleti hediyeyi sever. Sarkan sallanından al!

— Olur usda.

Elimi yüzümü bir güzel yıkayıp, saçlarımı taradım. Ama ah şu yağmur. Bir yağmaya başladı mıydı, yağmur yağmama duasına çıkmak gerek, delinir göğün dibi, yağar da yağar mübarek. Koştum ilerdeki tuhafiyecilere. Yeşil bir küpe aldım ustanın dediği gibi, sallanan, sallandıkça da şıngır mıngır sesler çıkaran cinsinden. Bir de kutuya koydurdum adama, koştum gittim çeşmenin başına. Biraz dineldim, yağmur iyice benzetecek beni, karşıya, genel tuvaletin tentesinin altına girdim. Gelirse, buradan görürüm. Beklemeye başladım. Geçen birinden saati sordum:

— Üçe geliyor, dedi.

Yoksa gelmiyecek mi Raziye? Gelecek, gelmiyecek diye fallar açmaya başladım:

— Şu tuvalete giren adam küçük çişini yaparsa gelecek!... diyerekten.

Biraz sonra tekrar saati sordum:

— Üçü on geçiyor, dedi bir delikanlı.

İçim sıkılmaya, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Madem gelemiyecektin, niye söz verdin, madem geleceksin niye zamanında gelmezsin? Ayıp değil mi yâni, insan Kemal'ine yapar mı bunu?

Karşıdaki faytonun ardından siyah bir mantolu geliyor. O mu? Evet, o... O, Raziye... Vardır elbet bir sebebi geciktiğinin. Ayı mı salmadı, kimbilir ne oldu?

Yürüdüm, yanına yaklaştım:

— N'oldu, bir şey mi oldu? dedim.

— He, dedi, tutturdu bugün hava yamur, işe gitmiyecem diye. Yatdı uzandı. Bana el atdı, çek get lan işine dedim. Sona kalktı getdi. Ben de ondan gecikdim.

— Korktum gelmiyecen diye.

— Heç gelmez miyim? İşe getmese bile gelirdim.

— Ne yalan uydururdun?

— Ne yalan uyduracam, gezecem der, çıkardım. Bi de hesap mı vereciyk Allahın ayısına.

Yağmur sicim gibi yağıyordu. Nedense bu memleketin tüm insanları, iyice akortludurlar yağmura... Sanki yağmur yağmıyormuş gibi, herkes günlük işlerini şemsiyeye ihtiyaç duymaksızın görürler. Ancak sağanak olursa, o zaman üç beş dakika bir eğintinin altında dinelirler, ondan sonra yola yine devam.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

İmdat

Zırıl zırıl öten telefon alıcısını kaldıran komiser,

— İmdat! Çabuk yetişin, imdat! diye bağıran boğuk bir ses duydu.

— Peki, diye cevap verdi. Şimdi geliriz. Ama ne oluyor?

— Bir kedi odama girdi, çabuk olun!

— Fakat madam, bu kadar önemsiz şey için de polis çağrılmaz ki... Hem siz kimsiniz?...

— Kim olacak canım, diye cilvelendi karşıki ses. Tabii ki papağan!...

— Maalesef, sırtı bundan daha açık mayomuz yok!..

Neden?

— Papağanın ne oldu?

— Öldü.

— Neden acaba?

— Ben evlendim de...

— Anlaşıldı. Her halde karını kıskandı.

— Yok canım... Karım eve geldiğinden beri zavallı hayvancağız konuşma fırsatı bulamadı!...

Madalyonun tersi

Neşeyle evine dönen adam:

— İyi bir şey yaptım, dedi. Hayatımı oniki milyon franga sigorta ettirdim. Yâni bana bir şey olursa, tam oniki milyon alacaksın.

Kadın biraz düşündü, sordu:

— Ya bir şey olmazsa?...

Üzüntü

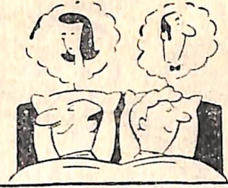
Ruh doktoruna giden kadın:

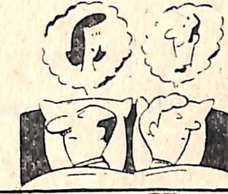
— Kendim için gelmedim doktor, dedi. Oğlum kaç gündür çamurlar içinde oynuyor, çamurdan küçücük pastalar yapıp fırında pişiriyor.

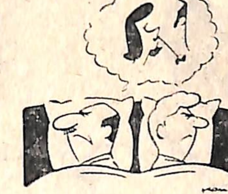
— Merak etmeyiniz madam, dedi doktor. Dünyanın bütün çocukları bu çeşit oyunlar oynarlar.

— Oh, beni büyük bir üzüntüden kurtardınız doktor, diye kurtarıcısının ellerine sarıldı kadın. Biz de oğlumun karısı ile başbaşa verip, «Ya midemize dokunursa» diye boşuna ağlaşıyormuşuz meğer!

— Eğer hava çok sıcak olmasaydı, beni bu kadar soymana müsaade etmezdim!..

Yazısız

Şair ruhlu çocuk

Küçük Klod:

— Babacığım, dedi, senin ağaçlardaki yapraklar kadar çok paran olmasını, annemin de gökteki bulutlar içinde gizli yağmur damlaları kadar çok elmasları olmasını isterdim.

Anne ve baba, şair ruhlu bir evlât sahibi olmaktan memnun sordular:

— Neden?

Küçük cevap verdi:

— Tek vârisiniz benim de ondan!

Masrafa girmektense...

Londra'ya gelen İskoçyalı, parasız muayene eden devlet hastanelerinden birine giderek operatöre:

— Sol kolumu kesiniz doktor, dedi.

Hayretle sordu doktor:

— Neden?...

— Eldivenimin tekini kaybettim de...

Beş kadehte...

Odanın bir köşesinde uslu uslu oturan kadın, kocasına:

— Hayret! dedi. Beş kadeh viskinin seni bu kadar değiştireceğini ummazdım.

Hayretle irkilen adam:

— Yanlışın var şekerim, dedi. Ne beş kadehi?... Bir yudum bile içmiş değilim.

— Uzatma işte, dedi kadın. Beş kadeh viskiyi ben içtim, nedense sen değiştin!

Volga

Öğretmen, öğrenciye sordu:

— Volga hakkında ne biliyorsunuz?

Öğrenci cevap verdi:

— Kürek mahkûmlarının şarkısını...

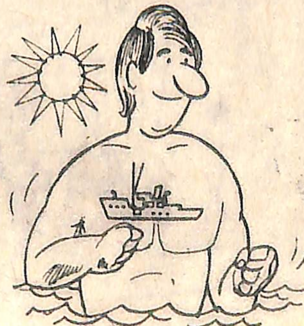
Deneme

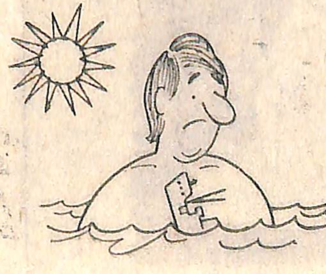
Ayakkabıcıya giren kadın:

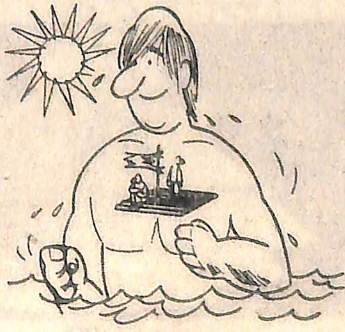
— Kapıdaki ilânda, son model ikibin çift ayakkabı getirdiğiniz yazıyor, doğru mu?

— Evet madam, buyrun inanmazsanız görün.

— Elbette göreceğim ve hepsini bir bir deneyeceğim. Gözü kapalı mal alacak değiliz a!

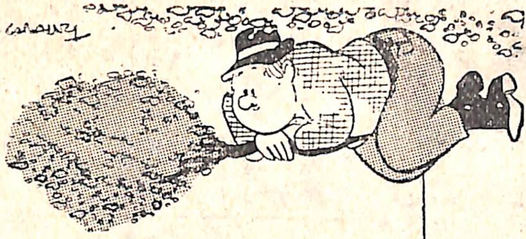

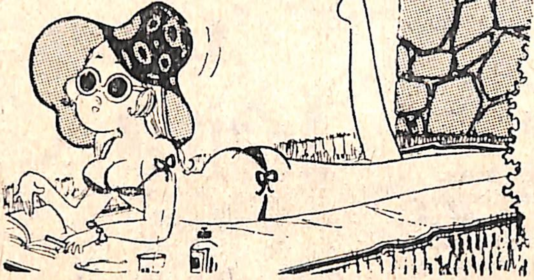

Yazısız

Dünya Karikatürleri.

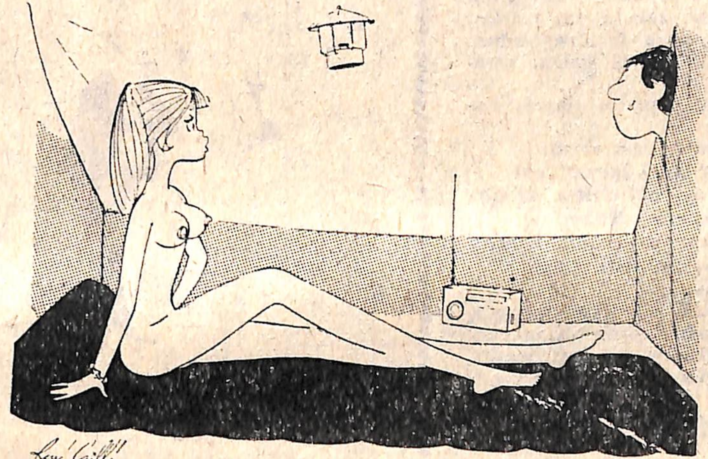
— AAA... NE ACAİP BİR KUŞ SESİ !..

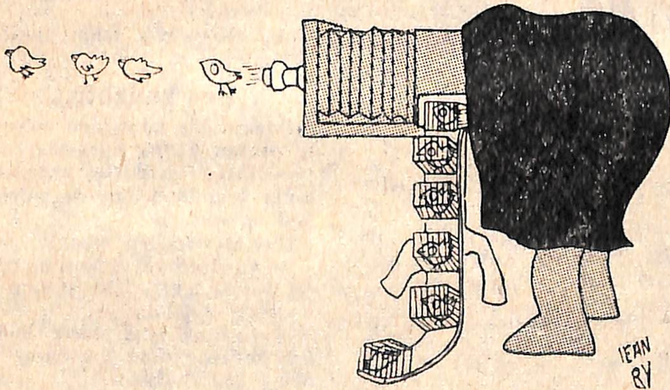
— AFFEDERSİNİZ, ATEŞİNİZ VAR MI ?..

— AL, BİR KADIN SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR !..

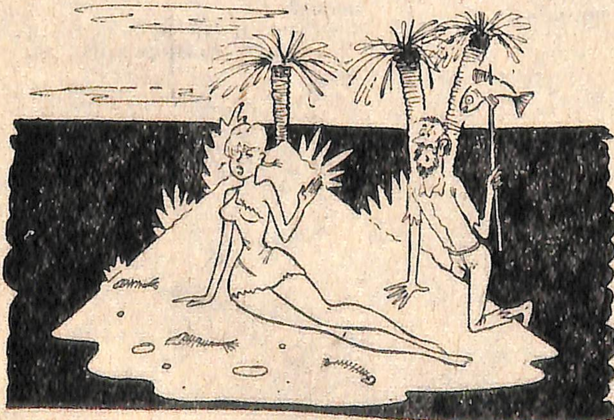
— YİNE BEN... DEMİN YANLIŞLIKLA ÇADIRINIZI AÇTIĞIMDA ÖZÜR DİLEMEYİ UNUTTUM DA !..

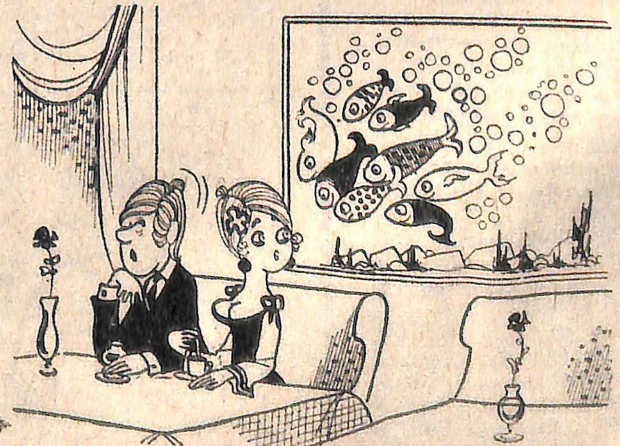
YAZISIZ

— VER !.
— YOO... ÖNCE SEN VER !.

— HAYIR, BALIK YEMEM... CANIM BUGÜN TAS KEBABI İSTİYOR !..

— BAK, BALIKLAR BİLE ELBİSENİ FAZLA AÇIK BULUYORLAR !..

Güz Çekilişi İÇİN

tasarruflarınızı 21 Ağustosa kadar Bankamızda toplayınız

5 Apartman Dairesi

2 adet 100.000 lira

100 adet 1.000 lira

60 adet 5.000 lira

20 adet 10.000 lira

ayrıca

3400 adet çeşitli para ikramiyesi

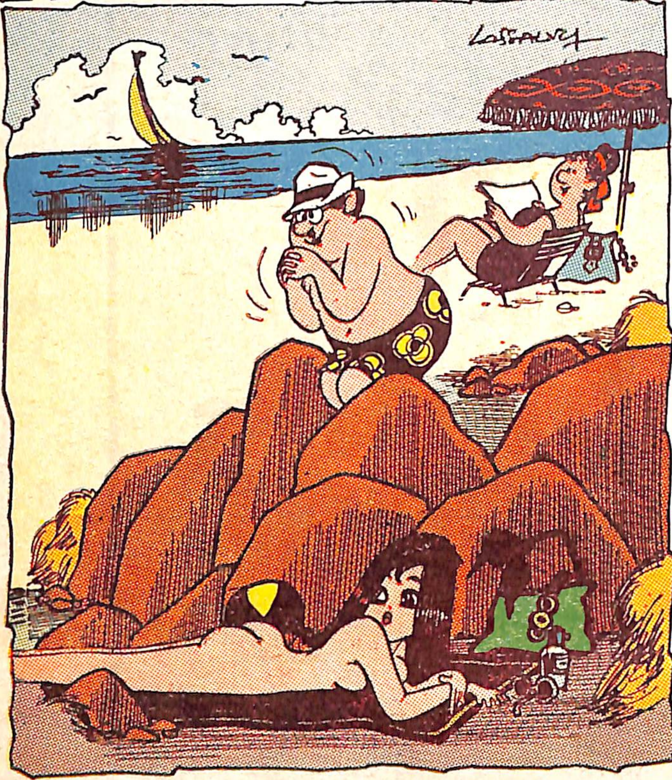
TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3191 — 125)

BULAN 6 KAZANIYOR

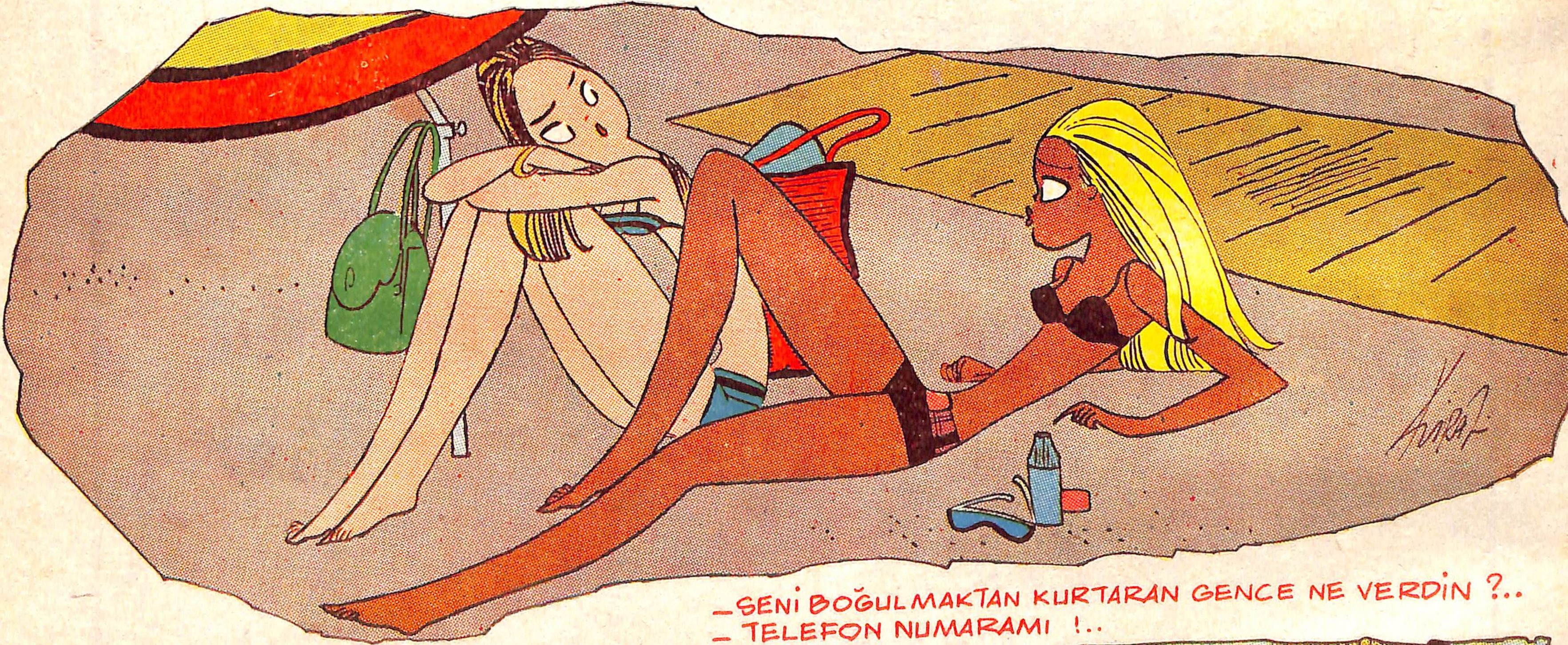
Akbaba

— SENİ BU KADAR SEVİNDİREN NEDİR POOOL ?..

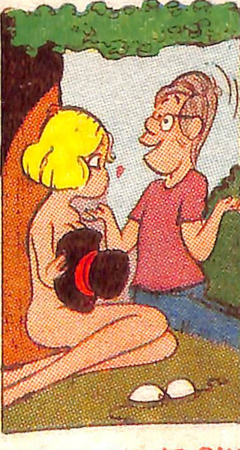
— SİZİ TANIŞTIRMAYI UNUTTUM .. SEKRETERİM !..

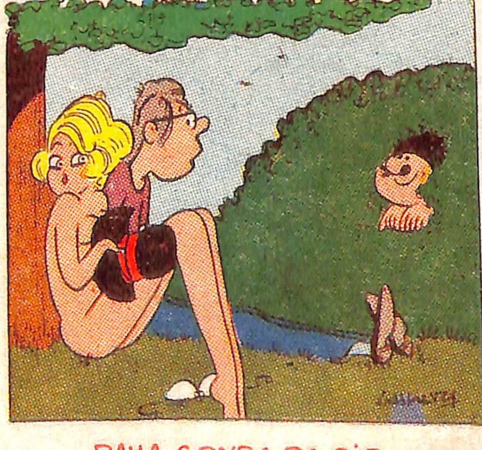
— SENİ BOĞULMAKTAN KURTARAN GENCE NE VERDİN ?..
— TELEFON NUMARAMI !..

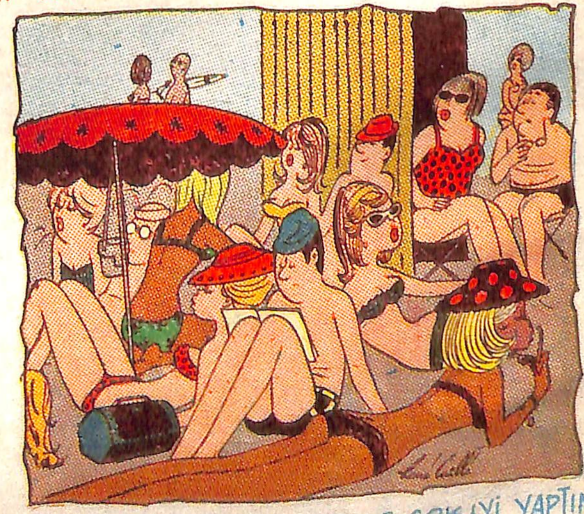
— SEN DE BUGÜN HERŞEYDEN KORKUYORSUN

— ÖNCE BİR ARIDAN SONRA BİR ÖRÜMCEKTEN..

— DAHA SONRA DA BİR İNEKTEN

— AĞUSTOS AYINDA GELMEKLE ÇOK İYİ YAPTINIZ TEMMUZDA BURASI ÇOK KALABALIKTI!..